

လမ်းဆုံ

ချစ်သူလူဆိုး

ပန်းချီသံ

ဖေဖေရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သည့် အပိုင်းများ အတွက် ဥပဒေအကျိုးဆောင် တစ်ယောက် အသစ်ငှားရမ်းခဲ့တာ ... ခြောက်လ ခုနစ်လ ရှိခဲ့ပြီဆိုတာ သိသော်လည်း ထိုအကျိုးဆောင်အမျိုးသမီး၊ တစ်နည်း ... ထိုရှေ့နေအမျိုးသမီးကို ... သျှန္ဒီတင် တစ်ကြိမ်မှ မဆုံဖူးခဲ့ပါ။

ဖေဖေလုပ်ငန်းတို့ အတွက် ဖေဖေပိုင်ရှေ့နေရှိခဲ့တာဟာ ... ခုမှ မဟုတ်။ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာထဲက။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မြတ်ကိုတော့ သျှန္ဒီတင် သိကျွမ်းခင်မင်ပါသည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်လာကာ ကျန်းမာရေးကအစ ချို့ယွင်းမစွမ်းရှိလာသော ဦးအောင်မြတ်က လွန်ခဲ့သော ခုနစ်လခန့်က ဖေဖေထံမှ အနားယူကာ သူ့ရဲ့ တပည့်တွေထဲက အတော်ဆုံး၊ သူသဘောအကျဆုံးဟု အဆိုရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လွှဲပေးခဲ့ပါသည်။

ထိုအမျိုးသမီးအမည်မှာ ‘ဒေါ်နော်ဇာ’ဆိုတာကိုတော့ သျှန္ဒီတင် ကြားဖူးနားယဉ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေထံမှ လည်း နှစ်သက် ချီးမွမ်းစကား မကြာမကြာ ကြားရဖူးပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိခဲ့လေသဖြင့် ... တစ်ကြိမ်မှ မဆုံဆည်း မမြင်တွေ့ဖူးတာ အမှန်ပင်။ ဖေဖေက သျှန္ဒီတင်ကို သူ့လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းချင်လှတာ သျှန္ဒီတင် ရိပ်မိကာ ... လုံးဝ စိတ်မဝင်စား ခါးသီးလှတာနှင့် အညီ ကင်း

ကင်းကြီးနေလိုက်သမှ ...။

အခုကတော့ ခရီးကြိုလမ်းကြို ကူညီတာဖြစ်သည် ။

ဖေဖေ လက်မှတ်ထိုးဖို့ ဒေါ်နော်ဇာက ပို့ထားသော စာရွက်စာတမ်း အချို့ကို ... ဒီနေ့မက် ဆယ်နာရီအမီ ... ဒေါ်နော်ဇာထံ ပြန်လည်ပို့လွှတ် ရမည်။ ဖေဖေ အတွင်းရေးမှူးက ဒီနေ့မနက် ဧည့်သည် သွားကြိုဖို့ ရှိနေ ကာ ... ထိုကိစ္စကြောင့် ပင် ... ဒရိုင်ဘာလည်း မအား။ ဖေဖေက သူ့လ က်မှတ်ပါဝင်သော အရေးကြီးစာရွက်အချို့ကို ... တခြားသူကိုလည်း မ ပို့ခိုင်းလိုက်ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် သျှန္ဒီတင်ကို အကူအညီတောင်းပါသည် ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး ဆိုင်ကိုအသွား ကြိုထွက်သွားပြီး စာရွက်စာတမ်းများကို မဟာဗန္ဓုလပ န်းခြံလမ်းမှ ရုံးခန်းတစ်ခုသို့ ဝင်ပို့ပေးစမ်းပါ ဆိုသောအခါ ... သျှန္ဒီတင် က ကူညီရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ပဲ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ လမ်းတစ်နေရာမှ ဒုတိယထပ် အခ န်းတစ်ခန်းကို သျှန္ဒီတင် ရောက်ခဲ့ရသည် ။ မနက်စောသေးသဖြင့် ကံ ကောင်းထောက်မစွာ ကားရပ်စရာ နေရာရှိသေးသည် ။ ကားကို သော့ခ တ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော သျှန္ဒီတင်သည် တိုက်နံပါတ်များ ရှာ ဖွေဖတ်ကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည် ။ သူမ အလိုရှိသော နံပါ တ်ကိုမြင်လျှင် လှေကားထစ်များမှ အပေါ်ဖက်သို့ သွက်သွက်တက်လာခဲ့ ပါသည် ။

ဒုတိယထပ် ...။ လက်ဝဲခန်း ...။

သျှန္ဒီတင်က ... လှေကားအိုနှင့် မလိုက်ဖက်ဘဲ သစ်လွင်သော တံခါး ရွက်ကို ခေါက်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ အပေါ်နားက ဘဲလ်ကိုမြင်ကာ တစ်ကြိ မ်ထပ်ဖိတီးလိုက်ပါသည် ။ ချက်ချင်းလိုပင် တံခါးဖွင့်သံနှင့် အတူ အမျိုး

သမီးငယ် တစ်ယောက် တံခါးဝ၌ ပေါ်လာသည်။ ။

"ဒေါ်နော်ဇာရှိသလားရှင် ..."

"ရှိပါတယ် ... ဝင်ပါမေ ..."

ကောင်မလေးက နောက်ဖက် ယို့ပေးလိုက်လျှင် သျှန္ဒီတင်က အဲကွန်းဖြင့်စိမ့်နေသာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ။ အခန်းရဲ့ နောက် ဆုံးဖက် သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကိုသာ ရေချိုးခန်း မီးဖိုနေရာတို့ အတွက် သီး သန့်ဖွဲ့ ကာရံထားပြီး ရှေ့ပိုင်းတောက်လျှောက်မှာ ရုံးခန်းသဏ္ဌာန် ဟော လိဖြစ်ပါသည်။ ။ ညဖက်တွေကျ လူနေပုံမရပါ။

အခန်းရဲ့ ဟိုးတစ်ဖက်ထိပ် ဝရန်တာဖက်ထွက်သည့် တံခါးကိုပိတ် ကာ ခန်းဆီးများ မျက်နှာစာပြည့် ကာရံထားပြီး ... ပိုမိုကျယ်ဝန်းကောင်းမွန်သော စားပွဲတစ်လုံး ရှိနေသည်။ ။ ထိုစားပွဲ၌ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးသည် ... သျှန္ဒီတင်ကို လှမ်းမော့ကြည့်ကာ မြင်လျှင် တအံ့တဩ ဖြစ်လျက် ... မတ်တတ်ရပ်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ပြုံးရယ်ပြ လိုက်ပါသည်။ ။

ဒေါ်နော်ဇာဟာ ... ဒါပဲဖြစ်မည်ရယ်လို့ သျှန္ဒီတင် မသေချာခင်မှာ ပ င် ...

"အော် ... သျှန္ဒီတင်လာပေးတာကိုး၊ ခါတိုင်းလိုပဲ အန်ကယ့်စက္ကထရီ ကိုအာသာ လာပေးမယ် ထင်နေတာ ...

သျှန္ဒီတင်သည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ အံ့ဩသွားရပါသည်။ ။ တစ်ချက်က ... ဒေါ်နော်ဇာဆိုသည် မှာ ... သျှန္ဒီတင် ထင်သလို အသက်လေးဆယ်စွန်း အမျိုးသမီးကြီးမဟုတ်ဘဲ ... သုံးဆယ်ပြည့်ရုံမျှလောက် အလွန်ဆုံး မှန်းရသော ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်နေတာ။ နောက်တစ်ချက်က ... မြင်မြင်ချင်း

... ဖေဖေလွတ်လိုက်တာကို မပြောရသေးမီ သူမကို သျှနှံ့တင်ဟု ကြိုသိ
နှင့် နေတာ ...။

အံ့ဩနေကာ ဘာစကား စရမည်မသိဘဲ ခေတ္တ နှုတ်ဆိတ်နေသော
သျှနှံ့တင်အား ...

"ထိုင်ပါ ... သျှနှံ့တင် ..."

စားပွဲတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဆိုဖာတင် မတ်တတ်ကုလားထိုင်
ကို ညွှန်ပြပြီး သျှနှံ့တင် ထိုင်ပြီးမှ ဒေါ်နော်ဇာက ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်
သည်။

"ဒေါ်နော်ဇာလို့ ခေါ်တာပဲ ကြားဖူးနေတော့ ... သျှနှံ့က ...
အသက်ကြီးပြီထင်နေတယ် ..."

"ကြီးလည်း ကြီးပါပြီ ...၊ ကိုယ် ... သုံးဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပါပြီ"

"ဟင် ... ဒါလောက် ... မမှန်းမိပါဘူး၊ ပြီးတော့ သုံးဆယ့်သုံးဟာလ
ည်း မကြီးလွန်းသေးပါဘူး"

နော်ဇာက ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ချောမောနုထွေးသော သျှနှံ့တင် မျက်နှာကလေးကို အဝေးမှ မကြာခ
ဏ မြင်ဖူးပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်သာ အနီးကပ် စေ့စေ့စပ်စပ်
မြင်တွေ့ရသဖြင့် နော်ဇာ စူးစူးရဲရဲ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေမိပါသည်။ အ
တော်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ စိတ်ထားပျော့ပျောင်း သဘောကောင်းမ
ည့် ပုံစံနှင့် တစ်စွတ်ထိုး ခေါင်းမာတတ်မည့် သဏ္ဌာန်နှစ်ရပ်ပေါင်းကာ
သူမ မျက်နှာမှာ ထင်နေသည်။

သျှနှံ့တင်သည် စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော
နော်ဇာမျက်လုံးတွေကြောင့် အနေရခက်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာကို အနည်းငယ်

လှုပ်ရှားလိုက်ရင်း ...

"ကိုအာသာက ဒီနေ့ ဧည့်ကြိုရမှာ မို့လို့ မလာနိုင်တာနဲ့ ..."

စူးရှထက်မြက်သော ဒေါ်နော်ဇာရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို အပြိုင်ကြည့်ရင်း ... သျှန္ဒီတင့် နှလုံးသားတွင် မနှစ်မြို့ခြင်းနှင့် နှစ်မြို့ခြင်း တစ်ဝက်စီ လွန်ဆွဲနေသည်။ ။ တကယ်တော့ ချောမောကျက်သရေရှိကာ ... ခင်မင်စဖွယ် ပြုံးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အကြောင်းမဲ့သက်သက် မနှစ်မြို့ဖြစ်စရာ မလိုအပ်။ သို့သော် ... သူမက စူးစူးရဲရဲ အကဲခတ်လွန်းကာ ထိုအကဲခတ်မျက်ဝန်းတို့ ၏ ဟိုးနောက်ကွယ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ လျှို့ဝှက်စွာ ပါဝင်နေသည်။ ။ အကြောင်းတစ်ခုရှိနေသည် ဟု ... အလိုလို သိမိသော ခံစားချက်ကြောင့် သျှန္ဒီတင် မနှစ်မြို့ရခြင်းတည်း။

"ဒီနေ့ ... ဆိုင်မဖွင့်ရဘူးလား"

မေးပုံသည် ရင်းနှီးသူချင်းလိုပင်။

သျှန္ဒီတင့်ဖက်က ‘ဒေါ်နော်ဇာ’ဆိုတာ တစ်ခုကလွဲလျှင် ဘာမှ သိမထားဘဲ ခရီးကြို လမ်းကြို ဝင် လာပြီး မတော်တဆ တွေ့ကြုံရသလောက်သာ ရှိသော်လည်း သူမဖက်ကကျတော့ သျှန္ဒီတင့်ကို အသေးစိတ်စိတ် တော်တော်သိနေပုံ ရသဖြင့် ... သျှန္ဒီတင် စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာသည်။ ။

"ဖွင့်မှာ ပါ ...၊ ဒီက ပြီးသွားမှ သွားမှာ ပါ ..."

"သျှန္ဒီတင်က ... တော်တော်လှတာပဲနော်"

သျှန္ဒီတင်သည် မိန်းမချင်းပြောတာ ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ် အနေခက်ကာ ...

"ဒေါ် ... အဲ ... မနော်ဇာလည်း တော်တော်လှပါတယ်"

ဒေါ်နော်ဇာက သျှန္ဒီတင့်စကားကြောင့် ဖိုင်လ်ကို ဆွဲယူလှန်နေရင်းမှ ပြုံးရယ်လိုက်ပါသည်။ ။ လက်မှတ်ထိုးသည့် နေရာများ စစ်ဆေးပြီးလျှင် ... ဖိုင်လ်ကို ချထားလိုက်ပြီး ...

"ဖေဖေလက်မှတ်စုံပါပြီနော်"

"စုံပါတယ်ကွယ်"

"ဒါဖြင့်"

"အို ... ပြန်တော့မလို့ လား၊ နေပါဦး၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက ဒီအချိန် ဆိုင် ဖွင့်ဖို့ စောပါသေးတယ် မို့လား၊ တစ်ခုခုတိုက်ပါရစေ"

"ဟာ ... သျှန္ဒီ ... စားလာခဲ့ပါပြီ ... တော်ပါပြီ"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကော်ဖီကလေးပဲ တိုက်မှာ ပါ ...၊ မယု ... ကော်ဖီမစ်စ် နှစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့ပါ"

တစ်ဆက်တည်း ခုနတံခါးထဲဖွင့်သူ မိန်းကလေးကို လှမ်းပြောပြီး လေပြီ။ ထိုမယုသည် အလုပ်သင်ကလေး သဘောမျိုး ဖြစ်ပေမည်။

"ဒါလေးဝင်ပေးရုံပါပဲ ...၊ မသောက်တော့ပါဘူး"

"မဟုတ်တာ ... သောက်ပါ ...၊ ဘာမှ ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိတဲ့ ဟာလေး ပါ၊ ကရိုကထလည်း မများ ပါဘူး၊ အားနာမနေပါနဲ့ ...၊ ခင်မင်မှုပေါ့ကွယ် ...၊ သောက်သွားပါနော် ...၊ ကိုယ်က ... သျှန္ဒီတင့်ကို အစောကြီးက တည်းက စိတ်ဝင်စားမှုနဲ့ အတူ ခင်မင်နေတာပါ"

နော်ဇာ့မျက်နှာထားက ယောင်ယောင်ကလေး တည်သွားပါသည်။ ။ တည်သွားတဲ့ အခါ ဒေါ်နော်ဇာရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ ... ခက်ထန်ထန် ဖြစ်ချင်သောဖက်ကို တော်တော်ရောက်နေတာ သျှန္ဒီတင် ဂရုပြုမိပါသည်။ ။ မျ

ကလုံးများကလည်း သိပ်ကြည့်တာ ...။ တစ်မျိုးပဲ ...။ တကယ့်ကို တစ်မျိုးပဲ။ သူမအပေါ် ဘာမှ ... မနှစ်သက်စရာ အပြုအမူ အပြောအဆို မျက်နှာပေး ... မလုပ်ပါဘဲ သျှန္ဒီတင့်စိတ်ထဲ ... ဒေါ်နော်ဇာကို ရှိန်နေသည်။ ။

ထူးထူးထွေထွေလည်း မငြင်းတတ် ... ဒေါ်နော်ဇာ ပြောသလိုပဲ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ လည်း စောသေးသည် ဖြစ်ရာ ... ရှေ့ရောက်လာသော ကော်ဖီခွက်ကို ဆွဲယူမှုတ်ပြီး မြန်မြန်ကုန်အေးရော သောက်နေလိုက်ပါသည်။ ။

"ဆိုင်မှာ ... ဖိနပ်ဒီဇိုင်းအသစ်တွေရော ရောက်သေးလား"

ဒေါ်နော်ဇာကို သျှန္ဒီတင် မျက်လွှာလေးလှန်ကာ တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ...

"အော် ... မနော်ဇာက သျှန္ဒီဆိုင်ရဲ့ ဖောက်သည် လား"

"အင်း ... ဖောက်သည် လို့ ပြောဖို့ တော့ ခက်တာပေါ့၊ ဖိနပ်ဆိုတာက မကြာခဏ ဝယ်နေရတာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ တစ်ကြိမ်ပဲ ဝယ်ဖူးပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကပေါ့၊ အဲဒီနေ့က သျှန္ဒီတင်က ... ဟိုးနောက်ဖက်မှာ ထိုင်ပြီး ကတ်တလောက် တစ်ခုကြည့်နေတော့ ... မိတ်ဆက်ခင်မင်ချင်ပေမယ့် နှုတ်ဆက်ခွင့် မသာဘူးလေ"

သျှန္ဒီတင် မသိမသာ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဒေါ်နော်ဇာကို ကြည့်မိသည်။ ။

"မနော်ဇာက ... သျှန္ဒီကို အစတည်းက ကြိုသိနေတာလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဖေဖေသမီးအဖြစ်နဲ့ ပေါ့"

"ဦးဘတင်ဆီမှာ ... ကိုယ်အလုပ်ဝင်တာ ခုနစ်လပဲ ရှိပါသေးတယ်"

ပြောပြီး စကားဖြတ်ထားလေရာ ... သျှန္ဒီတင်သည် လည်ပင်းလေး
ရှေ့ထွက်အောင်ပင် စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်မျှော်လင့်နေမိသည်။ ။

ကိုယ်တို့လို ရှေ့နေတွေက ... ဦးဘတင်လို လုပ်ငန်းရှင်ဘော့စ် ...
လေးငါးယောက်လောက်ရှိနေမှ ဝင်ငွေမှန်တယ် ... အလုပ်လည်ပတ်တ
ယ်ပေါ့ ...၊ ဒီဘော့စ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတို့ ဥပဒေကိစ္စ
တို့ ဆောင်ရွက်ရတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း အတွက်ဆိုရင် အလု
ပ်ရှိတဲ့ အခါရှိ ... မရှိတဲ့ အခါမရှိ ...၊ လေးငါးဦးရှိတော့ အဆင်ပြေပါတ
ယ်"

"အဲဒါ သျှန္ဒီနားလည်ပါတယ်"

"ကိုယ့်မှာ အရင်ကတည်းက ငါးယောက်ရှိထားပါတယ်၊ ဆရာကြီး
ဦးအောင်မြတ် နားတော့မယ်ဆိုတော့ ... ဦးဘတင်ရဲ့ ကျွန်တွေ ကိုယ်ရ
ချင်တာနဲ့ နဂိုရှိပြီး ဘော့စ်တစ်ယောက်ဆီက ... ကိုယ်အလုပ်ထွက်ရတ
ယ်၊ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဦးဘတင်ကလည်း သိပ်အလုပ်များ တယ်မ
ဟုတ်လား ..."

"ဖေဖေကျွန်တွေရချင်တယ်ဆိုတာက ဘာသဘောများ လည်း မ
နော်ဇာ"

"အို ... အဓိပ္ပာယ်လွဲသွားပြီ ...၊ ဦးဘတင်ရဲ့ ကျွန်တွေ ရချင်တယ်
ဆိုတာက ကျွန်တွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မဟုတ်ဘူး ၊ ဦးဘတင်ရဲ့ အကျိုး
ဆောင်ဖြစ်ချင်တာ၊ ဒါသျှန္ဒီတင်ကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလို့ ခင်မင်လို့ ပဲ၊ တ
စ်နေ့ ရင်းနှီးရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်"

"ရှင် ..."

သျှန္ဒီတင်သည် ဒေါ်နော်ဇာ့ကို ဇေဝဇေဝီ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါဖြင့်

သျှန္ဒီတင်ကို ကြိုသိနေလို့ သျှန္ဒီတင်ကို ပတ်သက်ချင်လို့ ဖေဖေအလုပ်
တွေ သူလွဲယူခဲ့တာဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

"အံ့ဩစရာပဲ"

"ရှင် ... မနော်ဇာက ဘာကိုအံ့ဩတာလဲ၊ သျှန္ဒီက အံ့ဩနေတာ"

"ကိုယ်အံ့ဩတာက ... ကိုယ် သျှန္ဒီကိုသိနေသလို သျှန္ဒီ ကိုယ့်ကိုမသိ
နေတာကို အံ့ဩတာ"

"သျှန္ဒီက ဘာကြောင့် သိရမှာ လဲ"

နော်ဇာက မျက်မှောင်တွန့်ကာ ... စားပွဲကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ပွတ်
နေသည် ။ စဉ်းစားခေါင်းရှုပ်နေဟန် မျက်နှာမှာ အထင်းသား။

"သျှန္ဒီ ဝင်ဝင်လာချင်း ဖေဖေသမီးသျှန္ဒီတင်လို့ ဘာဖြစ်လို့ တန်းသိ
တာလဲ"

"သျှန္ဒီကို ကိုယ်သိနေပါတယ်ဆို ..."

"ဖေဖေဆီ အလုပ်မဝင်ခင်ကတည်းကဆိုတော့ ဖေဖေနဲ့ မပတ်သက်
ဘဲ သိနှင့် တာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ ... သတ်သတ်သိတာ"

"ဘယ်လိုသိတာလဲ"

နော်ဇာက မျက်မှောင်ယောင်ယောင်တွန့်ကာ သျှန္ဒီတင်ကို စူးရှစို
က်ကြည့်ရင်း ...

"ရွှေကျားမင်းနဲ့ တွဲနေလို့ သိတာပဲ"

"ဟင် ..."

သျှန္ဒီတင်သည် မျက်လုံးလေးဝိုင်းကာ ပြုံးနေသော ဒေါ်နော်ဇွကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေဆဲပင်။

"မနော်ဇွ ... သူနဲ့ သိလို့ လား"

"ရော်"

နော်ဇွက မျက်လုံးကို အပေါ်ဖက်ဝှေ့လည်ကာ
ခေါင်းငဲ့ချပြီးလိုက်ပါသည်။

"မင်းတကယ်ကို မသိဘူးပေါ့နော် သျှန္ဒီတင် ...၊ အံ့ဩစရာပဲ ..."

"ဘာကိုအံ့ဩတာလဲ ... မနော်ဇွ"

"ဒုက္ခပဲ၊ ကိုယ်ပြောရခက်နေပြီ၊ ကိုယ်က ကိုယ်သိသလို မင်းလည်း သိနှင့် မယ်ထင်တာ ...၊ ကိုယ်က သျှန္ဒီကို ကြားဖူးမြင်ဖူးကတည်းက ... စိတ်ဝင်စားခင်မင်ပြီး ညီအစ်မလိုလည်း ချစ် ... ရင်းလည်း ရင်းနှီးချင် နေတယ်၊ ပြောစရာတွေလည်း ရှိနေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစိမ်းသက်သက်ဝ င်ပြောဖို့ က မလွယ်တော့ သျှန္ဒီတင်နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရပါစေလို့ ... စိတ်ထဲ အ မြဲတောင့်တနေတာပဲ"

သျှန္ဒီတင် မျက်မှောင်ကလေး ပိုကုတ်လာသည်။

"နော်ဇွရယ်လို့ သူကမပြောဘဲ ... နော်ဇွခိုင်လို့ ရော ...ပြောဖူးသ လား"

"ဘယ်သူကလဲ ..."

"ရွှေကျားမင်းကလေ"

ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူ ... ကိုယ်က အမြတ်တနိုးနှင့် ‘ကိုကို’ခေါ်တဲ့ သူကို ... ပိုပြီးငယ်နိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်က ရွှေကျားမင်း ... ရွှေကျားမင်းန

င့် နာမည်ရှေ့ 'ကို'မတပ် 'ဦး'မတပ် ... ဖြတ်ခေါ်ချနေတာ စိတ်ထဲ မကြိုက်ပါ။

"ကိုကိုက ... မနော်ဇာအကြောင်း ဘာပြောရမှာ လဲ၊ နော်ဇာခိုင်ဆိုတာက ... ဘယ်သူလဲ ..."

"ကိုယ့်နာမည်အပြည့်က နော်ဇာခိုင်လေ"

ဒေါ်နော်ဇာ ညွှန်ပြသဖြင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျွန်းဆိုင်းဘုတ်လေးကို သျှနှံ့တင် လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ။ ဒေါ်နော်ဇာခိုင် တဲ့ ...။

"ဒေါ်နော်ဇာဆိုတာက နာမည်ကို တိုအောင်ဖြတ်ခေါ်ကြတာပါ။ နာမည်အပြည့်က နော်ဇာခိုင် ...၊ ဒီနာမည်ကိုရော ပြောဖူးသလားလို့ ..."

"ဟင့်အင်း၊ တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး၊ ဘာအတွက်ပြောရမှာ လဲ ... မနော်ဇာ ...၊ ကိုကိုနဲ့ မနော်ဇာက ဘာပတ်သက်လို့ လဲ ...၊ သိကြတာလား ..."

နော်ဇာက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပါသည်။ ။

"အေးလေ ... ဒီနာမည်ကြားရင် မင်းတန်းသိမယ် ထင်တာ"

"ဟင့်အင်း ... သျှနှံ့ မသိဘူး"

"ဒါဖြင့် ကိုယ့်နာမည်ကို ... ရွှေကျားမင်းက တစ်ကြိမ်မှ မပြောဖူးတာပေါ့"

"ဟင့်အင်း ..."

ဒေါ်နော်ဇာက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ချလိုက်ပုံမျိုးနှင့် ... မှုတ်ထုတ်ရင်း

"Sorry ပဲကွယ်၊ ကြိုသိနှင့် မယ်ထင်လို့ ပါ ကိုယ်ကလည်း

ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်တာပါ။ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မင်းကိုခင်မင်နေမိတော့ ... ခုလို အနီးကပ်တွေ့မြင်လိုက်တော့ ... မင်းက ချစ်စရာလေးလည်း ကောင်းနေတာနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ သိပ်ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လိုက်မိတယ် ... ဒါကြောင့် ခုလို နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံမိတာပါ။"

သျှန္ဒီတင်သည် ဘာစကားမှ မဆက်တော့ဘဲ ဖိုင်လ်ကိုလှန်လှောအလုပ်များ နေသည့် သူမကို ရင်ထဲကလိကလိဖြစ်ကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။ သူမမျက်နှာလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရခြင်းများ ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ။ သျှန္ဒီလည်း ပဲ စိတ်ထဲ အကြီးအကျယ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမိပြီ။

"မနော်ဇာနဲ့ သူ ဘယ်လို ပတ်သက်သိကျွမ်းခဲ့လဲ"

"ဆောရီး ... သျှန္ဒီ ...၊ ကိုယ်မပြောပါရစေနဲ့ တော့၊ ကိုယ်ပြောရခက်နေတယ်၊ မင်းယုံပါကွယ်၊ ကိုယ်ဘာသဘောမှ မပါဘူး၊ မင်းသိပြီးသား ထင်ပြီး ကိုယ်သဘောရိုးနဲ့ ပြောမိတာပါ။ မင်းဘာမှ မသိဘူးဆိုတော့ ကိုယ်ဖော်ကောင်လုပ်ရမှာ ခက်နေပြီ"

ဖော်ကောင်။

သျှန္ဒီတင် ချွေးပျံ့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ ။ ခေါင်းပါကိုက်လာရတော့မည်။

"ခုလောက်စ,ထားပြီးမှ တော့ မနော်ဇာ ပြောမှ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက မပြောဘူးဆိုတာကြောင့် ကိုယ်ရှေ့ခံဖြစ်သွားသလိုပဲ ...၊ သျှန္ဒီတို့ လက်ထပ်ကြတော့မှာ ဆို ..."

"လေးငါးလလိုပါသေးတယ်"

"လေးငါးလအလိုဆိုတာ အစစဖွင့်ပြောပြီးပြီးသား ဖြစ်သင့်တာပေါ့၊

လေးငါးနှစ် အလို ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့"

"မနော်ဇာ ..."

သျှန္တီ ... သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်ကာ ... ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်တစ်ခွန်း ခေါ်လိုက်မိပါသည်။ ။ အသည်းထဲမှာ အခံရခက်လှပြီ။ တမင်ကလိနေသလား ထင်ရသည်။ ။ သျှန္တီတင့် လေသံနှင့် ထရပ်လိုက်ဟန် ... စူးစိုက်ကြည့်ဟန်တို့ ကြောင့် နော်ဇာခိုင်က ... သက်ပြင်းတစ်ချက်ချမိကာ ... စိတ်အပျက်ကြီးပျက်လျက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပြဿနာပါပဲ ...။ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြဿနာ အရှုပ်ထွေးရဲ့ အစတစ်ဖက်ကို ကိုယ်က စတင်ဆွဲဖော်လိုက်မိပြီပေါ့။ ရွှေကျားမင်း ဖုံးအုပ်ထားလိမ့်မည်လို့ မှ နော်ဇာခိုင် မထင်မိဘဲ ...။ ဒီကိစ္စဟာ ဖုံးထားလို့ ရကောင်းသော ကိစ္စမျိုးမှ လည်း မဟုတ်တာဘဲ။ ဒီတော့ သိပြီးထင်ကာ နှုတ်ဖွာမိသည်။ ။ ကိုယ့်အမှားသက်သက်သာ။ ရွှေကျားမင်းဟာ ကြိုတွေးရခက်သူတစ်ယောက်ဆိုတာ နော်ဇာ သိပါလျက်နှင့် ...။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ဆိုတာ ... ရိပ်မိပါလျက် ... ဒါကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားမည် မထင်မိခဲ့တာပါ။ သူ့ကို ဘာမှ ကြိုတွေးမရ။ သူ့စိတ်ဟာ ... သူ့ကိုယ်ကို ထင်သလို စေစားနေတာပဲ။ သူ ဖုံးရင်ဖုံးထားမှာ ပဲလို့ လုံးလုံးမတွေးမိသော နော်ဇာအမှားပင်တည်း။

"မနော်ဇာ ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သျှန္တီ ဒီလောက်ဒေါသထွက်လာမှ တော့ မပြောလို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဒါကို တမင်ဖွင့်ပြောတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သျှန္တီယုံပါ၊ သိပြီးသားပဲ ဖြစ်သင့်တာမို့လို့ သာ ကိုယ် နှုတ်မထိန်းမိတာပါ"

"အဲဒါကလည်း ...၊ ကိုကိုက ... သျှန္ဒီကို ပြောမထားသေးဘူး ဆိုတာ
တာလဲ၊ အရေးပါသလား ..."

"သျှန္ဒီ သူ့ကို နောက်ငါးလမှာ လက်ထပ်မှာ ဆိုရင် အရေးပါတာပေါ့"

"ဒါဖြင့် ... ပြောပါ မနော်ဇော"

"ခက်တာပဲ ...၊ ကိုယ်သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ ဒါပြောရမှာ ကို သိပ်ဝန်
လေးတယ် ...၊ ဆောရီးပဲနော် သျှန္ဒီ ...၊ သူ့မှာ အရင်အိမ်ထောင်ရှိပြီး ကွဲ
ကွာသွားဖူးတာ သျှန္ဒီ သိရဲ့ လား"

"ဟင် ..."

သျှန္ဒီတင်သည် ရှိန်းခနဲ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်နားခါးကာ
လူပါလဲပြီမတတ် အံ့ဩမိုးပြီသွားခဲ့ရရင်း ... ကုလားထိုင်မှာ ပြန်ထိုင်ချ
လိုက်မိပါသည် ။

"သူ့မှာ ... ကိုရွှေကျားမင်းမှာ လို့ ဆိုလိုတာနော်"

နော်ဇော စိတ်မကောင်းစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည် ။

"ဟုတ်တယ် သျှန္ဒီ"

"အဲဒါ ... မနော်ဇောခိုင်လား"

နော်ဇောက ဝန်လေးစွာပင် ထပ်မံ ညိတ်လိုက်ရပါသည် ။

"ဟုတ်တယ် သျှန္ဒီ ...၊ ကိုယ်နဲ့ သူ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က ...
ကွာရှင်းခဲ့ကြပါတယ်"

သူမတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကာ ခံစား
ချက် တစ်မျိုးစီနှင့် ကြည့်နေကြပါသည် ။

စက်သုံးဆီအမျိုးမျိုး ... ကားနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်းမျိုးစုံ အ

ရောင်းဆိုင်ကြီးနှင့် ကားဝပ်ရှေ့ပေါ်၊ ဆားဗစ်စင်း စင်တာတို့ တွဲကာဖွင့်ထားသည့် ကုက္ကိုင်းမှ ရွှေကျားမင်း ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ပုံစံဆန်းဆန်း ဟွန်ဒါကား နီရဲရဲကလေးတစ်စင်း ... များတစ်စင်းကဲ့သို့ လေဟု နံခွင်းကာ ဒလကြမ်းဝင်ရောက်သွားပါသည်။

ကားကို ထင်သလို ဖရိုဖရဲရပ်ပစ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော မိန်းကလေးကား မျက်နှာနီရဲ ခက်ထန်လျက်။ ဤနေ့အဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဆိုင်ခန်းကို ဖွင့်ကိုသွားမဖွင့်ဖြစ်သေးသည့် ... သျှန္တီတင်တည်း။

မြောက်များ စွာသော ကားများကြား အလုပ်သမားများကြားမှ ကွေ့ကာပတ်ကာ ဖြတ်ကာသန်းကာ ... သျှန္တီတင် လျှောက်လာသည်။ အိမ်ရှိရာ ခြံရဲ့ လက်ဝဲဖက်သို့ မဟုတ်ဘဲ ... လုပ်ငန်းတည်ရှိရာ ခြံရဲ့ လက်ယာဖက်ခြမ်းနှင့် နောက်ဖက်ခြမ်းထဲ ... အကျွမ်းတဝင် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီးသော် စက်သုံးဆီအရောင်းဆိုင်နှင့် တွဲလျက်ဆောက်ထားသော အနက်ရောင် မှန်အိမ်ရုံးခန်းရှေ့ ရောက်လာပါသည်။

ဒီရုံးခန်းထဲမှာ သျှန္တီတင် အသဲနစ်အောင် ချစ်မြတ်နိုးရသော ... လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်စီစဉ်နေသော တစ်ဦးတည်းသောချစ်သူ ... ရွှေကျားမင်း ရှိနေသည်။ ခါတိုင်း နှုတ်ဆက်နေကျ ... အရောင်းဝန်ထမ်း ... ကျားမလူအစုံတို့ ကို သျှန္တီ နှုတ်မဆက်နိုင်တော့ပါ။ မျက်နှာခက်ထန် နီရဲအောင် ပျက်ယွင်းနေကာ ... မှန်အိမ်ကလေးရှေ့ရပ်မိလျှင် ရပ်မိချင်း ... တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆွဲလှည့်ဖို့ လက်ရွယ်လိုက်သည်။

လက်ကို ကြွရွယ်ရုံရှိသေး ... အခန်းတံခါးက အထဲမှ ဆွဲဖွင့်လိုက်သဖြင့် လှစ်ခနဲ လျှပ်တစ်ပြက် ပွင့်သွားကာ ... ရှည်လျားသော မွေးညင်းများ နှင့် ဖြူဝင်းသော လက်တစ်ဖက်က ဖျတ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာပြီး သျှန္တီတင်လက်ဖျားကလေးကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ဆုပ်ညစ်ဆွဲယူ

ကာ အခန်းတွင်းသို့ မလျော့မတင်း ဆွဲခေါ်သွင်းလိုက်ပါသည်။ ။

ဖြူပြာပြာ မီးချောင်းရောင်နှင့် အေးစိမ့်သော သူ့ရုံးခန်းသည် သိပ်တော့ မသပ်ရပ်ရ။ အတန်ငယ် ရှုပ်ပွသည်။ ။ သူက အတန်ငယ် ညစ်ပတ်စွာနေတတ်သူ၊ စည်းကမ်းလည်း မရှိလှသူဖြစ်လေရာ ... သူ့ရုံးခန်းသည် စီးကရက်တိုများ၊ စီးကရက်ပြာများ ... စက္ကူစုတ်လုံးများ၊ ချိုချဉ်ခွံများ၊ ဘီယာဗူးလွတ်များ ... စနက်ခပ်အခွံလွတ်စက္ကူဗူးများ ... စသဖြင့် တစ်ကိုယ်ရေ အမှိုက်သရိုက်များ ဟိုနည်းနည်း၊ ဒီနည်းနည်း ပွစာကျနေတတ်ပေသည်။ ။

သျှန္ဒီတင်သည် သူမကို ရုတ်တရက် အခန်းထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ဆိုဖာကြီးနှစ်ခုရှိရာဖက် တွန်းလိုက်သော ရွှေကျားမင်းကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ မှန်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကျောကပ်ရပ်လိုက်ကာ ပြုံးလိုက်သော သူ့မျက်နှာသည် မနေ့ကလို ... တစ်နေ့ကလို ... ဟိုအရင်ရက်တွေ အမြဲတမ်းကလိုပင် ညှို့အားပြင်းသည့် မျက်လုံး ဆွဲငင်အား ပြင်းထန်သည့် အပြုံးတို့ နှင့် ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ချစ်ဖို့ ကောင်းလှသည်။ ။

"ဒေါနဲ့ မောနဲ့ လျှောက်လာနေလိုက်တာ ... ဟိုးအဝေးကြီးကတည်းက လှမ်းမြင်နေရတယ် ...၊ ဒီမှန်တွေထဲကနေ ... ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကိုယ်ကြည့်နေတာ ...၊ ကဲ ... ပြော ... ကိုယ့်အပေါ် ဘာတွေမကျေနပ်ဘူးလဲ ...၊ အားလုံးကို ခူးထောက် အရှုံးပေးအလိုလိုက်ဖို့ ... ရယ်ဒီပဲ"

နူးညံ့ပါးလွှာသော သူ့နှုတ်ခမ်းများ ချက်ချလက်ကျ ဖွင့်ပိတ်နေတာသည် ကြက်သီးထဖို့ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြည့်ကောင်းလှသည်တည်း။ ဆံပင်ထူထူများ သည် ပုံကျကျ ဖြီးသင်တယ်ရယ်လို့ မရှိဘဲ ... ထာဝရ ... ရှုပ်ပွပွလိမ်နေတတ်သည်။ ။ သူ့ကိုမြင်လျှင် ခုပဲ အိပ်ရာထဲက

လူးလဲထလာသော လူတစ်ယောက်လို့ ထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုပုံစံသည် တခြားယောက်ျားတွေ မှန်ရှေ့ ကျော့မော့ ပြင်ဆင်သပ်ရပ်ထားသည်ထက် ဆယ်ဆ အမြဲသာသည်။ ရုပ်အင်္ကျီကွက် လက်ရှည်ကို ရင်ဘတ်ဟကာ ... လက်ရှည်ကို ခေါက်လိပ်တင်ထားသည် မှာ လက်မောင်းတစ်ဝက်နားထိ ရောက်နေသည်။ ထာဝရ ... 'ဂျင်းနိုး'ကလွဲလျှင် ဘာမှ မဝတ်သော သူ့ထုံးစံအရ ... အခုလည်း ပဲ ဂျင်းနိုးဘောင်းဘီ ရင့်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သည်။

ရန်ထောင်မည် ပေါက်ကွဲမည် ကြံစည်လာခိုက်တွင် ... သူ့ဆွဲဆောင်အားနောက် ... ခါတိုင်းလို တကောက်ကောက်ပါ ... ငေးမောနစ်မြော သွားရပြီးမှ ... သျှန္ဒီတင် သတိလည်လာသည်။ သူ့ကိုချစ်ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဟုတ်နေရင် သတ်ဖို့ လာတာ။

"သျှန္ဒီပြောတော့ ...၊ ပြော ...။"

သျှန္ဒီတင် အံ့ကြိတ်ကာ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ရင်း

"ရှင့်ကို မေးစရာရှိတယ်"

"ကိုယ့်ကို !၊ ကိုယ့်ကို သျှန္ဒီမေးနိုင်တယ် ... မေး"

"ရှင် ... သျှန္ဒီကို ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက် ထိမ်ချန်ထားတာ ရှိခဲ့သလား"

ရွှေကျားမင်းသည် ခုတိုင် တံခါးချပ်ကို မှီရပ်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းကို မော့လှန်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကြံ့နှင့် သျှန္ဒီတင်ရှိရာ တမုဟုတ်ချင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ အတင်းကြီး ကမူးရှူးထိုး ကပ် လာပြီးလျှင် ... မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည် နှင့် သူက သျှန္ဒီတင်ကို တင်းကျပ်ကျပ် သိမ်းကြိုးဖက်ထားလိုက်ရင်း ...

"သျှန္ဒီ ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ထိမ်ချန်ထားတာရှိတာပေါ့ ...၊ မင်းကို

ဘယ်သူ ပြောလိုက်သလဲ၊ ဘယ်သူ ဘာပြောလိုက်သလဲဟင် ..."

"ရှင်ထိမ်ချန်ထားတာ ဘာလဲ ...၊ ပြော ... အခုပြောပြ"

သျှန္ဒီသည် သူ့လက်ပေါ်မှ ... သူ့ကိုထုရှိုက် ရုန်းဆင်းကာ ... အကျယ်ကြီး ဟစ်အော်မေးလိုက်၏။ သူက သျှန္ဒီကို ဖြေလွှတ်မပေး။

"သျှန္ဒီမရုန်းနဲ့ ...၊ ကိုယ် သျှန္ဒီကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ၊ ကိုယ့်မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ နေစမ်းပါ ...၊ ကိုယ်ဝန်ခံပါ့မယ် ...၊ ပြောမထွက်လို့ မပြောရသေးတာကလွဲရင် ဖုံးဖိထားဖို့ ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွာ ...၊ ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ် သျှန္ဒီကို ချစ်တာနဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် အချစ်လျော့သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ ပေါ်ပေါက်လာမှာ ပဲဆိုတာ ကိုယ်မသိဘဲနေမလား၊ ပြောမထွက်လို့ ပေါ်ပေါက်လာမယ့်နေ့ကို ထိုင်စောင့်နေတာ ... ကြားထဲက ဘယ်သူ ဝင်ပြောသွားမလဲလို့ စောင့်နေတာ"

သျှန္ဒီတင် တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါသထွက်သွားသည် ။ စေ့စေ့ကြည့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလိုက်ချင်ပေမယ့် အဲသလိုလည်း မျက်နှာကို မမြင်ရသဖြင့် သူ့လက်မောင်းများကြား၌ အကြီးအကျယ် ဒေါပွနေသည် ။

"ရှင်အပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ...၊ လိုရင်းကိုပြော ...၊ အဓိကအချက်ကိုဝန်ခံ ... ရှင်ဟာ တစ်ခုလပ် ... အဲဒါဟုတ်သလား ... ခုဝန်ခံ"

"ဝန်ခံတယ် ... ဟုတ်တယ်ကွာ ... ကိုယ်ဟာ တစ်ခုလပ် ...၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကွာရှင်းထားတယ် ... ဟုတ်တယ်"

"အင် ... ကဲ ... ကဲ ...၊အဲဒါ တစ်ခုလပ်ဦး၊ လူယုတ်မာ ... သျှန္ဒီကို ကောက်ကျစ်ပြီး အချစ်ကို ယူတဲ့ သူ"

သျှန္ဒီတင်သည် အလွန်အကျွံ ဒေါသပေါက်ကွဲသွားလေရာ ... သန်မာသော သူလက်များ ထဲမှ လည်း ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းလွတ်သွားခဲ့သည် မသိ။ ရုန်းထွက်နိုင်သည် နှင့် အနီးစပ်ဆုံး လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ ရှိရှိနေသမျှ အရာဝတ္ထုမျိုးစုံနှင့် သူ့ကို ဆွဲကာရိုက်သည် ။ ပစ်ပေါက်သည် ။ ဘယ်ကိုရယ်လို့ ရည်ရွယ်မမြင်အား။ ဘာမှ မြင်ဘဲ မဲမဲတွေ့ရာ ဆွဲပစ်ကောက်ပေါက်လျက် လတ်တလောတွင် ရှက်ဒေါသကြောင့် သူ့ကို ချက်ကောင်းထိပြီး သေသွားစေချင်လှတော့သည် ။

"သျှန္ဒီ ... သျှန္ဒီ ..."

ရွှေကျားမင်းသည် ပထမတော့ ကျောကုန်းနှင့် ခံသည် ။ လက်ဖျံနှစ်ဖက်နှင့် ကာသည် ။ ငုံ့ကာကုန်းကာ မျိုးစုံရှောင်သည် ။ သို့သော် သျှန္ဒီဒေါသက ရပ်မသွား ... ရုံးခန်းကလေးထဲ၌ ဆူညံနေကာ ... ပွစာကြဲကုန်ပြီ၊ သူလည်း ပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ထိနေသော ဒဏ်ချက်တို့ ကြောင့် အသားနာနေလေပြီ။

"သျှန္ဒီ ... တော်တော့ ..."

"မတော်ဘူး ...၊ ရှင်လူယုတ်မာ ...၊ အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးတာ ကြုံအသိမပေးဘဲ သျှန္ဒီအချစ်ကို လိမ်ညာယူတယ် ...၊ ရှင့်ကိုမုန်းတယ် ... သိရဲ့လား"

"သျှန္ဒီနော် ...၊ မင်း ငါ့ကိုမုန်းရဲမုန်းကြည့်စမ်း၊ တမင်တကာ ဖုံးထားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကိုသိရင် မင်း ပြန်မချစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ငါဖုံးထားတာ ...၊ ဒီမှာ သျှန္ဒီ ...၊ ကိုယ့်ကိုကြည့်စမ်း"

ရွှေကျားမင်းက သျှန္ဒီတင့် လက်ကောက်ဝတ်နှစ်ဖက်ကို စုပူးကာ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက် တစ်ဖက်တည်းအားနှင့် ချုပ်နှောင်ကိုင်ထားလိုက်သည် ။ ညာလက်က ရုန်းကန် ငြင်းဆန်ခေါင်းခါနေသော သျှန္ဒီတင့် မေး

စေ့ကို ညှပ်ကိုင်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မော့ယူလိုက်ပါသည်။ ။ မျက်နှာပေါ် ဆံပင်စများ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ ချွေးများ မျက်ရည်များ နှင့် အမျှင်မျှင် ကပ်ကာနေသည့် ကြားမှ သျှန္ဒီတင့် မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းပြူးပြူးလေးက ... ချာချာလည်နေသည်။ ။

"ကိုယ် သျှန္ဒီကို သိပ်ချစ်တယ် ...၊ သျှန္ဒီလို အထွတ်အမြတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တစ်ခုလပ်ဆိုရင် လက်သင့်မခံမှာ စိုးတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ်ဖုံးအုပ်ထားခဲ့တာပါ။ ကိုယ် အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ် ... ကွဲခဲ့တယ်၊ ဒါ ... ဘာအရေးကြီးသလဲ ...၊ ဒီကိစ္စအတွက်ကြောင့် ရွှေကျားမင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလို့ လဲ ..."

သျှန္ဒီတင်သည် ရွှေကျားမင်းကို တအံ့တဩ ငြိမ်သက် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

"ရှင် ... ရူးနေသလား၊ ဘာပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုတာ မေးစရာလိုသလား၊ ရှင်ဟာ လူပျို မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင် တစ်ခုလပ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါဟာ အများကြီး ပြောင်းလဲကွာခြားသွားတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဒါ ... သတ်မှတ်ချက်တွေပါ သျှန္ဒီ ...၊ ရွှေကျားမင်းက ရွှေကျားမင်းပါပဲ ...၊ ပြီးတော့ သျှန္ဒီကို ချစ်တဲ့ အချစ်ကလည်း ဒါကဒါပါပဲ ...၊ အဓိကအရေးကြီးတာတွေ ဘာမှ ကွာခြား ပြောင်းလဲသွားတာမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒါကို သျှန္ဒီ လက်ခံရမယ်"

သျှန္ဒီတင်သည် သူ့မျက်လုံး အစုံထဲသို့ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သကဲ့သို့ ကြေကြေကွဲကွဲကြည့်ကာ ... သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ရုန်းထွက်ယူလိုက်ပါသည်။ ။

"ကိုယ့်ကို ဒီလိုကြီး မကြည့်နဲ့ ...၊ သျှန္ဒီ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်နော်"

...၊ ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ် သျှန္ဒီကို အဆုံးရှုံးမခံဘူးနော် ...၊ ဒါကို သျှန္ဒီထည့်တွေးထား ...၊ နော် ...၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်လို့ ဖုံးကွယ်ခဲ့တာ၊ လှည့်စားဖို့ သက်သက်မှ မဟုတ်ဘဲ"

သျှန္ဒီပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ညှပ်ကိုင်ကာ သူ့ကို မော့ကြည့်စေလျက် ... ငြင်းဆန်ရက်စက်ဖို့ ခက်အောင် တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ သျှန္ဒီသည် အဖြစ်အပျက်ကို မယုံချင်ဘဲ ယုံလိုက်ရသောအခါ ရင်၌ နာကျင်လာသည်။ ကိုကိုဟာ တစ်ခုလပ် တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်လို့ များ ယောင်လို့ မှ စိတ်ကူးမယဉ်မိခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ယူကြိုးမရပါ။ လက်ခံလိုက်ရတာကို ယူကြိုးမရပါ။

နာကျင်ထိခိုက်သွားကာ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်လှတာ မှန်သော်လည်း အဘယ်လို့ များ သူ့အား မုန်းတီးရအံ့နည်း။ ဤမျှ အသည်းတခိုက်ချစ်ခဲ့ပြီးမှ ... ဘယ်လိုများ မုန်းရပါမည်နည်း။ အဆီကလည်း တဝင်းဝင်း သဲကလည်း တရှုပ်ရှုပ်။ မပစ်ရက် မစားချင် ...။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမည်နည်း။ ဖေဖေနှင့် မေမေ့ကိုရော မည်ကဲ့သို့ အသိပေးရပါ ...။

မေမေရယ် ... သမီးချစ်သူက ... တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေခဲ့တယ် ...။

အို ... သေလိုက်ပါရစေတော့။ ရင်ဆိုင်ရ ခက်လိုက်တာ ...။ စောစောဖွင့်ပြောထားသင့်တာပေါ့ ကိုရွှေကျားမင်းရယ်။ ရိုးသားမှုဂုဏ်နှင့် အဖတ်ဆယ်လို့ ရသေးတာပေါ့။ ခုတော့ သူ့ဇနီးဟောင်းက မတော်တဆ ဖွင့်ပြောလိုက်မှ သိရတာ။ အား ... ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော် ...။

သျှန္ဒီတင်သည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လျက် ... ဆိုဖာကြီးတစ်ခုပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်ဖက်လှည့်ကာ ငှုငှုကြီး ငြိမ်သက်လျက် ... မျက်ရည်တွေပဲ လည်လာသည်။

"သျှန္ဒီ ..."

"မခေါ်နဲ့ ..."

"ဆောရီး ... ကိုယ်မခေါ်တော့ပါဘူးကွာ"

သူက လက်ထဲက တစ်ရှူးစနှင့် သူ့မျက်နှာဆီပါ တို့ သုတ်လိုက်သဖြင့် သျှန္တီ မျက်လုံးစွေကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဘုရားရေ ... သူကလည်း ပဲ ငိုနေတာပါလား။ သျှန္တီနှလုံးသားတို့ နာကျင်သွားရလေသည်။ ။ ဒုက္ခပဲ ... သူ့ကို သျှန္တီ ချစ်ပါသည်။ ။ မုန်းနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ခုလောက် ပြောဆို လိုက်မိတာကိုပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါသည်။ ။ ကိုယ်စားဖို့ ပြင်ဆင် ထားသော အစားအသောက်ဟာ သူများ မြည်းပြီးသား အကျန်ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတော့ရော ... ကိုယ်က ဘာသွားတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။

မစားတော့ပါဘူးရယ်လို့ ကိုယ်က စိတ်ပြတ်နိုင်သတဲ့ လား။ ကိုယ့်ဝမ်းတွင်းက ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ကိုယ်သာပဲ အသိဆုံးပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အသိဆုံးမို့ပါ။ သျှန္တီတင်သည် ရွှေကျားမင်းကို မျက်စေ့မှေးကျဉ်းကာ ငဲ့ကြည့်နေမိသည်။ ။ သူကတော့ သျှန္တီကို မကြည့်။ တစ်ခန်းလုံးရဲ့ အကျိုးအပဲ့ အကွဲအရှုတွေကို မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် လိုက်လံ ကောက်သိမ်းနေသည်။ ။

ကြည့်စမ်း ... မှန်အိမ်လေးရဲ့ အကာမှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ်မှာ ကွဲရှဲသွားပါကလား။ တစ်ဖက်မှ အရောင်းဆိုင်နှင့် တိုးလျှိုပေါက်ဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လျှင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ။ ရှက်စိတ်နှင့် အတူ ပူနွေးဆူပွက်နေသော သွေးတို့ က အနည်းငယ် အေးဆေးလာသည်။ ။ ရွှေကျားမင်းကို ကျောဖက်မှ မြင်နေရတာကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ လက်ဖျံမှာ ဘာနှင့် ထိခိုက်မိသည် မသိ။ အစင်းရာကြီး တစ်ချက်ရှုကာ သွေးစိမ့်ထွက်နေသည်။ ။

သေပစေ ... ကောင်းတယ်။

သူက အကြမ်းဖျဉ်းမျှ လမ်းလျှောက်ဖို့ ရှင်းရုံကလေး
ကောက်သိမ်းပြီးလျှင် ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားကာ ... အအေးတ
စ်ဘူး ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ထိပ်က သံပြားလေး ဆွဲဖြုတ်ဖောက်သည်။
လိုင်းမီးတီး။ လက်ဖက်ရည်အကျထဲမှာ သံပုရာသီး ညှစ်ထားတာဖြစ်သ
ည်။ ဤအအေးဟာ အေးစိမ့်စိမ့်ကလေး သောက်လိုက်ရလျှင် ချက်ချင်း
လက်ငင်း ခေါင်းကိုကြည်လင် လန်းဆန်းသွားစေသည်။ သျှန္ဒီနှင့်
ရွှေကျားမင်း နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အကြိုက် ...။

"သျှန္ဒီ ...၊ ရော့ ..."

သျှန္ဒီသည် လှမ်းယူလိုက်ဖို့ ဝန်လေးကာ ...
လုံးဝငြင်းဆန်ဟန်တော့ဖြင့်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဘူးကို စောင်ပေပေ ကြ
ည့်နေသည်။ ရွှေကျားမင်းက သျှန္ဒီလက်ချောင်းကလေးများကိုဆွဲကာ
ဘူးကို ထည့်ပေးပြီးမှ ပြန်ဆုပ်ကိုင်စေလိုက်သည်။ ထို့နောက် သျှန္ဒီနဖူး
အစပ်ကို လျှပ်ခနဲ ငုံ့မွှေးလိုက်ပါသည်။ သျှန္ဒီတင်က ယိမ်းခနဲ ခေါင်းကို
ရှောင်ထွက်ရင်း ...

"လာမလုပ်နဲ့ ... ရွံ့တယ်"

ရွှေကျားမင်း မျက်နှာသည် အရိုက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ နာကျင်သွား
လေသည်။

"သျှန္ဒီ မကျေလည်နိုင်မချင်း လက်ဖျားနဲ့ တောင် လာမထိနဲ့ "

"အိုကေ ... ကောင်းပါပြီ သျှန္ဒီ"

ရွှေကျားမင်းအသံကလည်း ကြေကွဲနာကျင်နေပါသည်။

"သျှန္ဒီဘာသာပဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာ တွေ အများကြီးပဲ ...၊
အဲဒါအပြင် သျှန္ဒီမိဘတွေကိုလည်း ဒါကြီးကို အရှက်တကွဲ တင်ပြရဦးမ

ယ် ...၊ရှင်သိထားဖို့ က လူတကာဟာ ရှင့်လို ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွ
က် လူလုပ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုရဲ့ ...၊ မိနဲ့ ဘနဲ့ ဆွေမျိုးလူကြီးနဲ့
၊ ဒီတစ်ခါတော့ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိပါရစေ ...၊ မသိရတာ
မကျန်ပါရစေနဲ့ ...၊ အစအဆုံးပြောပြပါ၊ ရှင်တို့ ဘယ်လိုတွေ့ကြ ဘယ်
လိုချစ်ကြ ကြိုက်ကြ ယူကြ ... ဘယ်လို ပြန်ကွဲကြတယ်ဆိုတာ ...၊ ဘာ
မှ လျှို့ဝှက်ထိမ်ချန်မထားပါနဲ့ တော့ ...၊ ရှင်ထိမ်ချန်လို့ လည်း မရနိုင်
ဘူး၊ မနော်ဇာ ... ရှင့်မိန်းမ မနော်ဇာခိုင်က လောလောဆယ် ဖေဖေရှေ
နေ ဖြစ်နေတယ် ... ရှင်သိရဲ့ လား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုတိယမိန်းမ ဖြစ်
လို့ ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ပထမမိန်းမက ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျကြီး သနားသဖြင့်
ဖွင့်ပြောမှ သိရတဲ့ ဘဝ၊ ဒီအောက်ကျနောက်ကျဘဝမျိုး ရောက်ရလိမ့်မ
ယ်လို့ ယောင်လို့ တောင် မတွေးမိပါဘူး။"

သျှန္ဒီတင့်အသံက အေးရှနာကျင်ဒဏ်ရာရနေပါသည်။ ။

"သူ ... သျှန္ဒီကို ဘာတွေ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောလိုက်သေးသလဲ"

"ဘာမှ မပြောဘူး၊ ရှင်ဘာမှ လျှောက်ရမ်းမနေနဲ့ "

ရွှေကျားမင်းက အဝေးတစ်နေရာဆီ လျှောက်ငေးလှမ်းကြည့်ရင်း
နားထင်ကြောများ တင်းထလာအောင် မျက်နှာတင်းမာ လာလေသည်။ ။

"သူနို့ကို မေမေတို့ က ... ဦးနှောက်နဲ့ ဆင်ခြင်ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းထက်မြက်အောင် လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ခဲ့တယ် ...၊ ဒီအရွယ်ထိ .. ဘယ်ကိစ္စမှာ မှ ဇွတ်စီမံခန့်ခွဲမှုမျိုး မလုပ်ခဲ့တာ ... သူနို့ အသိဆုံးပဲ"

မေမေက ပါးစပ်မှ ပြောနေပေမယ့် လက်က ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ် အသုတ်မပျက်ပေ။ ပြီးလျှင် ဖေဖေ ရှေ့ပန်းကန်ပြားထဲ ပေါင်မုန့်ချပ်ကို ပေးလိုက်၏။ ဖေဖေက နှုတ်ဆိတ်နေကာ ... သူနို့တင်သည် ဤကိစ္စကြီးကို မိန့်၍ ဘယ် မဖြစ်မနေ တင်ပြ အသိပေးနေရခြင်း၌ သေချာအောင် စိတ်ပျက်ကာ ... ခြေပစ်လက်ပစ် ဆုတ်နစ်ကြေကွဲနေသည် ။

မနေ့ကပဲ ... မေမေမှ တစ်ဆင့် ဖေဖေကိုပါ အသိပေးခဲ့ပါသည် ။ ဘယ်လိုပင် နာကျည်းပါသည် ဆိုသော်လည်း သူနို့တင်သည် မေမေထံ ပြန်လည်ပြောပြရာ၌ ... ရွှေကျားမင်းဖက်မှ အနည်းငယ် အပြစ်လျော့စေမည့် စကားလုံး ရွေးချယ်သုံးခဲ့မိသည် သာတည်း။ အပြစ်ကို ဖော့တိမ်တာ ဖြစ်သော်လည်း လုံးလုံးကူညီဖုံးကွယ်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ မဟုတ်ဘဲ ... အိမ်ထောင်ရှိခဲ့ ပြတ်စဲခဲ့တာကို ကြိုတင်အသိမပေးခဲ့ဖူးဆိုသည့် ပြစ်ချက်တစ်ခုသာမို့ ... ကလိမ်ကကျစ် ကွေ့ကောက်ပြောလို့ လည်း မရပါ။ စကားလုံးလှလှသုံးကာ ကိုကိုဖက်ကို သိပ်ကြီး အပြစ်မမြင်အောင်တော့ ဖော့မိသည် သာ ...။

တကယ်တမ်းတွင် ကိုကိုကို သျှန္ဒီတင် မပြတ်နိုင်ပေ။ သိပ်ကို ချစ်ပါသည် ။ အချစ်ကြီး ချစ်ပါသည် ။ မြင်မြင်ဦးတွင် ပင် အသက်ရှူရပ်မလို လျှပ်တစ်ပြက် ချစ်စိတ်ပေါက်ကွဲခဲ့တာမျိုး ဖြစ်ပါသည် ။ အဲသလို ဖြစ်လောက်အောင်လည်း ရွှေကျားမင်းဆိုတဲ့ လူရဲ့ ညှို့အားက ပြင်းထန်စေးပိုင်လှထွန်းပါသည် ။

"ခုဟာက ကြိုအသိမပေးဘူးဆိုတဲ့ အပြစ်ကလေးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... ပေါ့တီးပေါ့ဆ ကိစ္စသေးသေးမှာ ကြိုအသိမပေးတာ မဟုတ်ဘူး ... ဘဝနဲ့ ချီဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စမှာ ...၊ ဥပဒေကြောင်းအရ ကြည့်မယ် ဆိုရင်တောင် ... ဒါဟာ ပြစ်မှုမြောက်တယ် ...၊ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ကို လူပျိုဟန်ဆောင် လှည့်ဖြားပြီး လက်ထပ်ခွင့်ရယူတာအတွက် ပုဒ်မ သီးသန့်ရှိတယ်"

သျှန္ဒီတင် ... ကော်ဖီကို စိတ်မပါ လက်မပါသောက်သည် ။ ဖေဖေက ခေါင်းကို လေးလေးညိတ်နေရင်း

"အင်း ... ဒါပေမဲ့လည်း လေ ...၊ သမီးက ပြန်မချစ်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြန်တာကလည်း ... သူ့ယုတ္တိနဲ့ သူ အရှိသားပဲ ...၊ လုပ်နည်းမှားတာပေါ့၊ သူ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာ မှန်တာပဲ ...၊ တစ်ခုလပ်ပါပြောပြီး ပရိပို့စ်လုပ်ရင် ... သမီးလက်ခံပါ့မလား"

သျှန္ဒီ ခေါင်းမညိတ်ခေါင်းမခါ ...။ ဤကိစ္စ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မသေချာပါ။ သျှန္ဒီတင်သည် ရွှေကျားမင်းနှင့် နဖူးတွေ ခူးတွေ စတင်စကားပြောဖူးသည့် အချိန်မှ စ၍ ... သူ့ထံပါး အရည်ပျော် ကျရုံးခဲ့သည် ပဲ ။ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့သော ပညာတတ် မိန်းမပျိုမို့ အမူအယာအားဖြင့် ရေလာမြောင်းပေးသလို ပွင့်ကျမနေတာတောင်မှ ရင်ထဲမှာ တော့ ဘယ်လိုမှ လိမ်ညာမရအောင် အရည်ပျော်ဆင်းနေခဲ့တာ။

"အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... စိုးရိမ်တာက တခြား ဒီကိစ္စမျိုးကို ဖွင့်ကိုဝန်ခံရမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မချောရယ် ...၊ သူမှန်တယ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"မေမေပြောခဲ့သလိုပဲ ... မေမေ ... သျှန္တီကို ချုပ်ချုပ်ချယ်ချယ် မလုပ်ဖူးဘူး၊ အမိန့်တစ်ခုနဲ့ ကြိုးမကိုင်ဖူးဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ တော့ ညည့်အသိဉာဏ်နဲ့ ညည့်လုပ်ပါလို့ မပြောနိုင်လောက်အောင်ပဲ၊ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပုံကိုလည်း မကြိုက်ဘူး၊ တစ်ခုလပ်ဆိုတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး"

"အို ... မချောရာ ...၊ လုပ်ပုံမှားတာကို အပြစ်မြင်ပါ ... ၊ ဖုံးကွယ်ထားရကောင်းလားဆိုတာကို အပြစ်မြင်ပါ၊ အိမ်ထောင်ပျက်ဖူးတာက တော့ ကုသိုလ်ကံ ရှိသေးတာကိုကွ၊ ဒါက ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ လည်း မပတ်သက်ပါဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ တွေ့ချိန်မှာ လူလွတ်ဖြစ်နေရင် ပြီးတာပါပဲ"

"ရှင်က ... သဘောတူတုန်းပဲပေါ့"

"သဘောတူတုန်းပဲမဟုတ်ပါဘူး ... စိတ်ထဲ ထင့်ခနဲ အငြိအစွန်းတော့ ဖြစ်သွားပြီပေါ့ကွာ ...၊ ဒါပေမဲ့ သျှန္တီကိုပဲ ဆုံးဖြတ်စေချင်တယ်"

မေမေက သိပ်မကျေနပ်လှသော မျက်နှာထားနှင့် နှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ။

"သူများ ပြောမှ သိရတယ် ဆိုတာကတော့ သိက္ခာကျတယ် ... သျှန္တီ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ ... ပြီးတော့ သူ့ပထမအိမ်ထောင်က ဖေဖေရှေ့နေ ဒေါ်နော်ဇာခိုင် ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ... ဖေဖေသိက္ခာကျမှာ ကိုလည်း သျှန္တီ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်"

"ဒါအတွက် ဖေဖေမှာ သိက္ခာကျစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘာဆိုလဲ ... မဆို

င်တာဘဲ"

"ဒါပေမဲ့ ... တွေ့နေဆက်ဆံနေရတာဆိုတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ပါ တော် ...၊ သမက်လောင်းရဲ့ မယားကြီးက ... ကိုယ့်ရှေ့နေ ... ဟွန်း ..."

မေမေက စိတ်ပျက်ပျက် ဝင်ညည်းသည်။

"မယားကြီးလို့ မသုံးပါနဲ့ မချောရာ"

"မှားလို့ ပါ ...၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ...၊ ကိုယ့်သမီးပဲ အောက်တန်းကျသွားမ ယ်"

သျှန္ဒီတင်သည် ဤကိစ္စ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေရသည့် အတွက် မျက်နှာတွေ တရှိန်ရှိန်ပူကာ အငွေ့ထွက်တော့မတတ် ဖြစ်နေပါသည်။ တော်တော်ရပ်ဆိုင်းတဲ့ ပြဿနာပဲ။

"ရှင့်ဟာရှင် တခြားရှေ့နေပြောင်းရင်ပြောင်း"

"အဲသလောက်တော့ မလိုသေးပါဘူး မေမေ ...၊ မနော်ဇာကို ဖေဖေ ဆီကထုတ်ဖို့ အထိတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ ရှိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ သဘောထားသေးသိမ်ရာ စိတ်နုရာကျပါတယ်"

"သူကရော စိတ်ဘယ်လောက်ဖြောင့်သလဲ ကောက်သလဲ ကိုယ်သိနိုင်တာလိုက်လို့ သျှန္ဒီရယ် ...၊ ညည်းကို လေပျော့လေးနဲ့ ရိလွှတ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေမှာ ပေါ့ ...၊ အကြောကြီးနဲ့ နာမ်နှိမ်ဖို့ တမင်တကာ ပြောပြတာမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

"ဒီလိုလုပ်ဖို့ သူ့မှာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာကွာ၊ ငါနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ဖို့ ဆိုတာမျိုးကို ... အကြောင်းမခိုင်လုံဘဲ ဒေါ်နော်ဇာ ဘာမှ လုပ်ဖို့ မရှိဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းလည်း စဉ်းရသလောက်တော့ ဘာမှ မရှိနိုင်ပါဘူး"

ဖေဖေက နံနက်စာဝိုင်းမှာ ဦးဆုံးထလိုက်သည်။ ။

"တစ်ခုပဲ ဖေဖေပြောချင်တာက ... မမျှော်လင့်ဘဲ သူဟာ ကိုယ့်အပေါ် ဖုံးကွယ်ထားတာ ရှိခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပြီဆိုတော့ ... နောင် သတိပြုဖို့ ပါပဲ ...။ သူ့ကို ... ဒီထက်ပိုပြီး လုံလောက်တဲ့ အချိန်တစ်ခုထိ နည်းနည်းပိုပြီး လေ့လာဖို့ များ လိုအပ်သလားလို့ "

သျှန္ဒီတင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ။

"သျှန္ဒီသိပါတယ် ဖေဖေ ... အကြမ်းဖျဉ်း လာမယ့် ဒီဇင်ဘာလို့ သတ်မှတ်ထားတာလဲ ... ခေါင်းထဲက ထုတ်လိုက်ပါပြီ ...။ အချိန်ယူပြီး သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ဦးမှာ ပါ"

"ဒါပေါ့ ...။ ပြီးတာပဲ သမီး ...။ ကဲ ... ပျော်ပျော်နေပါ ...။ မှီငြင်တွေမနေနဲ့ ...။ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လာဖို့ ဝိုင်းကြိုးစား ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့"

ဖေဖေအ လုပ်သွားဖို့ အိမ်ကထွက်သွားသောအခါ သျှန္ဒီနှင့် မေမေသာ ထမင်းစားပွဲမှ မထနိုင်သေးဘဲ ငူငူကြီးတွေ ကျန်ရစ်ရပါသည်။ ။

"မေမေကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ စိတ်ကိုနာတာ ...။ လူအိုက လူပျိုယောင်ဆောင်လို့ ...။ သူ့ဟာသူ ချမ်းသာတာမကလို့ ... ဖင်က ရွှေပဲထွက်ထွက်၊ ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲတာ မဟုတ်ဘူး ...။ ဘာမှ မက်စရာ မရှိဘူး၊ ဖုံးကွယ်တယ် လျှို့ဝှက်တယ် စကားလှအောင် သုံးပေမယ့် ... ဒါဟာ ကောက်ကျစ်တာ လှည့်ဖြားတာ ...။ သမီး ကြပ်ကြပ်စဉ်းစား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ ...။ သျှန္ဒီ သေချာစဉ်းစားဦးမှာ ပါ"

"အဲဒီလို ဆက်စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုတာကိုက ... သမီး အသည်းနှလုံးက မပြတ်နိုင်သေးတာကို ရှင်းရှင်းကြီး ပြနေတာပဲ၊ အင်း ... ငါရင်လေးပါတယ် မိသျှန္ဒီရယ် ...။ နှလုံးသားကိုချည်း ဦးစားမပေးလိုက်ပါနဲ့ ၊ ဒီသူ

ငယ်ဟာ ... မိန်းမတွေ ကြိုက်လောက် စွဲလောက်တယ်ဆိုတာ သူ့ရုပ်ရည် ဟန်ပန် ... ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ... စကားပြောပုံတွေမြင်တာနဲ့ မေမေ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ် ...၊ သမီးအနေနဲ့ လည်း ဆယ်လလောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ တော့ ... စွဲလမ်းမှာ ပါပဲ ...၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်ရဲ့ စွဲလမ်းမှုကို ... ရှေ့တန်းမတင်ပါနဲ့ လို့ပဲ မေမေပြောချင်တယ်"

သျှန္တီသည် အောင့်သက်သက် အောက်ကျရှက်စိတ်နှင့် မျက်နှာနီမြန်းနေသော်လည်း ... ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ကာ ... ပေါင်မုန့်ကို တို့တိတိ ဖဲ့စားနေသည်။

"နောက်တစ်ခု အသေအချာကြီး စဉ်းစားရမှာ က ... ကလေးကိစ္စပဲ"

သျှန္တီမျက်နှာ နီရဲရာမှ မည်းသွားချင်သည်။ ကလေး ...။ ကလေးကိစ္စ ...။ အင်း ... မေမေ့ကို မပြောပေမယ့် ... စိတ်ထဲ ကိုကို့ကို ဒေါသဖြစ်လှသည် မှာ ဤကလေးကိစ္စသည် ပင်လျှင် သျှန္တီမေးလို့ သာ သိရတာပါ။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို အတိုချုပ်သမှ ... တော်တော်ကြီးချုပ်ပြီး သမန်ကာရှန်ကာ ပြောသွားတာ၌ ကလေးရှိမရှိ ကိစ္စမပါ။ သျှန္တီတင်က သတိတရနှင့် ... 'ကလေးရှိသလား'ရယ်လို့ တစ်ခွန်းထောက်မေးလိုက်မိမှ သာ ...

"အင်း ... တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်"

မဖြေချင် ဖြေချင် သူဖြေရတာသာ။ ဖုံးကွယ်မှုကြောင့် ပြဿနာတက်နေရခိုက်မှာ တော့ ဘာမှ မကျန်အောင် ပြည့်စုံအောင် ကိုယ့်ဘာသာ ရေရေရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထည့်ပြောသင့်သည်။ သို့ပေမဲ့ ထားပါတော့။ မှန်မှန်ဖြေဖော်ရတာပင် တော်လှပေပြီ။ မေးသမျှ ခေါင်းကြီးငုံ့ မျက်နှာနီရဲကာ ဖြေနေသော ရုပ်ရည်ကို ပြန်မြင်ယောင်လျှင်ကား ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ သူ့အပေါ် ကရုဏာသက်ရပါသည်။

လူပေါ်လူဇော် လူကြမ်းကြီး။ ဝပ်ရှော့ပဲက အလုပ်သမားချာတိတ်
တွေကိုများ ဟောက်တတ် လိုက်တာ၊ ဇက်ပိုးအုပ်တတ်လိုက်တာ။ ဤသို့
သော သူက ... သျှန္တီအမေးတွေကို ဆရာတပည့်လို အပြည့်အဝ ဖြေဆို
ပေးတာကိုပဲ သျှန္တီက ကြိဖန် ကရုဏာသက်မိပြန်သည် တည်း။
အားလုံးဖြေပြီးလျှင် ရွှေကျားမင်းသည် သျှန္တီပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့်
ညှပ်ကိုင်ကာ နဖူးချင်း ညင်သာသာ ထိတိုက်ပွတ်ရင်း ...

"ကိုယ့်ကို မမုန်းနဲ့ နော် ... ခွင့်လွှတ်ပါနော် ...၊ ကိုယ် သျှန္တီကိုချစ်လို့
ပါ ...၊ သိပ်ချစ်လို့ ပါနော်၊ ကိုယ့်ကို ... ခွင့်လွှတ်ပါ ... သျှန္တီရယ်"

တတွတ်တွတ် ရေရွတ်မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည် မှာ
မမေ့နိုင်စရာတည်း။ မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြလျှင်တော့ 'အမလေး ...
ယောက်ျားလုပ်ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းရတယ်လို့ မူယာမာယာများ တာ မဟု
တ်ရင်တော့ ... လူပျော့လူညံဖြစ်မှာ ...'ဟု အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ဝေဖန်
မှာ မလွဲတည်း။ သူများ တကာတွေကို ပြောပြလျှင်လည်း ယုံမည်မထင်။

အရပ်က ခြောက်ပေလောက် ...။ သူ့အရပ်ထဲက ခြောက်လက်မ
လောက် နှုတ်လိုက်လျှင် ... ဂင်တိုတို ဖြစ်သွားနိုင်လောက်အောင် ကြီး
ထွားကြံ့ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပိုင်ရှင် ...။ အသားဖြူဝါဝါမှာ မွေးညင်း
မျက်ခုံး မျက်တောင် ဆံပင်တို့ အင်မတန် သန်စွမ်းနက်စိုနေသော ယော
ကျားချော။ အို ... မပြောပြတတ်အောင် သူက ကြည့်ကောင်းလှပြီး ဆွဲ
ဆောင်ညှို့အား ပြင်းထန်လှပါတယ်။ ဤသို့ ကျားကိုးစီးစားမကုန် ယော
ကျားကြီးက သျှန္တီအတွက် မျက်ရည်ကျရပါတယ်ဆိုလျှင် သျှန္တီ အကြွားပို
တာလို့ ပဲ သူများ တို့ က ထင်ကြမှာ ...။

"ကလေး မရှိရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ ခုတော့ ... ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေ
တယ် ...၊ တော်တော်ကို ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ ...၊ ညည်း ကြ

ပ်ကြပ်စဉ်းစားပါ သျှန္တီ၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မစဉ်းစားလိုက်ပါနဲ့ ၊ တစ်ခုလောက် မေးစမ်းပါရစေအေ ...၊ ဒီကိစ္စကြားလိုက်ရတော့ ... ညည်း ဒီကောင် အပေါ် နည်းနည်း ကလေးမှ စိတ်မကွက်ဘူးလားဟင် ... သျှန္တီ "

သျှန္တီသည် မေမေ့အကြည့်အောက်၌ အနေခက်ကာ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည် ။

"စိတ်နာမိပါတယ်"

"ညည်းစိတ်နာတာကလည်း နားရှိလို့ သာ ကြားရပါတယ်၊ စိတ်နာတဲ့ ရုပ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ ရင်လေးတယ် သျှန္တီရယ် ...၊ ကွဲကြရတဲ့ အကြောင်းကလည်း ဘာမှ မခိုင်လုံဘူး၊ သူ့မိန်းမက ဆိုရှယ်ကျလို့ ၊ ခေတ်ဆန်လို့ ... ယောက်ျားတွေနဲ့ ရုတ်ရုတ်ယက်ယက်တဲ့ သွားလှုပ်ရှားများ လို့ ... ကာရိုက်တာမကြိုက်လို့ ဆိုတာတွေဟာ ... ငါအသေအချာမသိပေမယ့် တစ်ဖက်သတ် အပြစ်ပုံချနေသလိုပဲ ...၊ ခြေခြေမြစ်မြစ် ခိုင်ခိုင်လုံလုံလည်း မဟုတ်သလိုဘဲ ...၊ သူ့ကိုလည်း မချစ်ဘူး၊ နှိပ်စက်တယ်၊ အနိုင်ကျင့်တယ် ...၊ နှိမ်တယ် ... ဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကွဲကြရခြင်း အကြောင်းအရင်းကိုလည်း အသေအချာသိဖို့ လိုသေးတယ် ...၊ ဘယ်သူ့အလွန်လဲ ...၊ နော်ဇာခိုင် အလွန် ဆိုရင်တော့ ပြီးတာပါပဲ ... ၊ သူ့အလွန်ဆိုရင် ကြောက်စရာပဲအေ ...၊ ကိုယ်က သူနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် သူဆိုတော့ ... အဲဒီအလွန်မျိုး ကိုယ့်အပေါ်လည်း သူကျူးဦးမှာ မဟုတ်လား"

သျှန္တီ ခေါင်းအသာညိတ်ကာ မသိမသာလှုပ်ရှားရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည် ။ တော်ပါစို့ ... သျှန္တီ ဆက်မကြားချင်သေးပါဘူး။ ကိုကိုရဲ့ အပြစ်အနာအဆာများ မကြားမသိပါရစေနဲ့ ။ မနော်ဇာခိုင် အလွန်ကြောင့် သူတို့ ကွဲခဲ့ကြရတာ ဖြစ်ပါစေ။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်နို့

င်ပါသည်။ ။ မနော်ဇာခိုင်ရဲ့ မျက်နှာထားဟာ စူးရှပြတ်သား ထက်မြက်သည် နှင့် အမျှ အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ပါဝင် ထင်ဟပ်နေလေရာ အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ဘယ်လောက်များ စွက်ဖက်လွှမ်းမိုးလိုက်မလဲဆိုတာ။ သူမရဲ့ အစွမ်းအစတစ်မျိုးက ဘာမှန်းမသိ ... သိသိသာသာကြီး ပေါ်လွင်အရိပ်ထင်နေကာ ဒါကိုက ရှိန်ချင်စရာ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။

ရွှေကျားမင်းနှင့် သျှန္ဒီတင် ချစ်သူတွေ စတင်ဖြစ်ခဲ့ကြရုံကတော့ ဘာမှ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော လှည့်ကွက်မပါ။ ကုက္ကိုင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တစ်နေရာ၌ သျှန္ဒီတင် ကားပျက်သည် ။ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရွှေကျားမင်း ဝပ်ရှော့ပ်ရှိတာ သိထားတာမို့ အရင်က မသွားဖူးပေမယ့် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အဲဒီကို ရောက်သွားခဲ့ရပါသည်။ ။

မကွင်းနစ်တချို့ကို နေရာပြောကာ ကားသော့ပေးလွှတ်ပြီးတဲ့ နောက် ... သျှန္ဒီတင်က အရိပ်အမိုးရှိသော နေရာတစ်ခုမှာ ... ကောင်က လေးတစ်ယောက်လာပေးသော ခေါက်ကုလားထိုင် ကလေးချခင်းပြီး ထိုင်နေခဲ့ပါသည်။ ။ အဲဒီတုန်း ... သူရောက်လာတာပေါ့။ သျှန္ဒီတင်အနားမလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုးရပ်လိုက်သော ကားတစ်စင်းထဲမှ ဆင်းလာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် သျှန္ဒီတင်သည် ထိုင်နေရင်းကပင် ခဏတစ်ဖြုတ် သေငယ်ဇောနှင့် မိန်းမောသွားခဲ့ရသည် ဆိုပါက ... ရှက်စရာများ ကောင်းနေဦးမလား။ သူဟာ ရွှေကျားမင်းပေါ့။

မျက်မှန်ဖြုတ်ရင်းက ... သျှန္ဒီဖက်ကို တစ်ချက်ကလေး ခပ်ရှိတ်ရှိတ်ကြည့်သွားပြီးသောအခါ မလှမ်းမကမ်း လျှောက်သွားပြီး ...

ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆို မေးမြန်းနေပါသည်။ သျှန္ဒီတင်သည် ကိုကိုကို လိုက်ငေးမောကြည့်နေမိရင်း ... ကားလာပြင်တာလား ... ရေလာဆေးတာလား၊ ဆီလာထည့်တာလား ... ဘာလာဝယ်သလဲ ... တွေးတော အလုပ်များ နေသည်။ တစ်ကြိမ်မှ ဒါမျိုး အတွေ့အကြုံမရှိဖူးသော်လည်း ... ကိုကိုကားနံပါတ်ကို မှတ်လိုက်မိပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနောက်တော့ ... ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေခဲ့တဲ့ ရွှေကျားမင်းနှင့် သျှန္ဒီတင်ဟာ မျက်လုံးချင်း ငါးကြိမ်ခြောက်ကြိမ်ထက်မနည်း ဆုံကြပြီးတဲ့ သကာလ။

"ဒီနားက ဓာတ်ဆီနံ့မွန်ပါတယ် ...၊ ရုံးခန်းထဲက လာထိုင်စောင့်ပါလား ခင်ဗျ"

သျှန္ဒီတင်ဆီ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာကာ ... ခါးကိုင်းပြီးမှ တိုးတိုးဖိတ်ခေါ်လိုက်သော ကိုကိုမျက်လုံးတို့ က ... လိုက်ပါဖို့ သျှန္ဒီ စိတ်ဝင်စားတာကို ရိပ်မိပြီးသား။ အင်း ... ပြန်တွေးလိုက်တော့ ထိုပထမဆုံး ဖိတ်ခေါ်မှု၌ ရွှေကျားမင်း မျက်ဝန်းရိပ်၌ ရှိုးတိုးရှုနံ့ အရိပ်အယောင် တုံ့နှေးရှက်ရမ်းရိပ်တို့ လုံးလုံးရှိမနေတာကို နှမြောခြင်းကြီးစွာ အမှတ်ရနိုင်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ တကယ်ပဲ နှမြောစရာပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ ရင်ခုန်ရလွန်း၍ ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ အကဲမခတ်နိုင်တော့ပါ။ တရေးရေး ပြန်တွေးကြည့်တဲ့ အခါ ... သူဟာ အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသားသူ တစ်ယောက်ဖြစ်မှာ ... ဆိုတာကို ရိပ်မိနိုင်လျက် ... အဲဒါကိုပဲ နှမြောမိတာပါ။

"နေပါစေ ... ရပါတယ်" ... လို့ ...

တစ်ခွန်းတော့ဖြင့် သျှန္ဒီက ငြင်းဆန်မိပါသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ နှစ်

ခါလောက် ထပ်ခေါ်လိုက်တဲ့ အခါမှာ တော့ မငြင်းဖြစ်တော့ပါ။ ထိုအချိန်မှာ ... ဒီလူဟာ ကားလာပြင်သူမဟုတ်ဘဲ ... ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်မှာဆိုတာကို သိနိုင်ပြီ။ သျှန္တီတင် အားနာပါးနာ လိုက်ပါလာတော့ သူ့ရဲ့ မှန်မည်းရောင် ရုံးခန်းကလေးကို တံခါးလည်း ဟင်းလင်းဖွင့် မှန်ချပ်ကလားကြီးတွေလည်း ဒေါက်နှင့် ထောက်ကာဖွင့် ... သင့်တင့်လျှောက်ပတ်အောင် သူလုပ်ခဲ့သားပါ။

ရုံးခန်းလုံလုံကလေးထဲ ... ထိုင်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါ။ အဖက်ဖက်က ... လှမ်းမြင်နေရအောင် သူစီစဉ်ပြီးမှ သိက္ခာရှိရှိ ဝင်ထိုင်စေခဲ့တာ။ ဒါကိုတော့ ကျေးဇူးတင် အမှတ်ပေးဖို့ တစ်ထိုင်တည်း သျှန္တီ တွေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ အဲဒါကိုပဲ တစ်ထိုင်တည်း အမှတ်ပေး အထင်ကြီးမိခဲ့တာ။ သူဟာ ... သျှန္တီကို ရင်းနှီးအဖွဲ့ကျ အရောဝင်ချင်ပေမယ့် ... လူမမြင်ကွယ်ရာ အခန်းလုံလုံကြီးထဲ နှစ်ယောက်ထဲခေါ်ပြီး ကလေးကချေ ဆန်ဆန်ရောတာမဟုတ်။

သူ့ရဲ့ အရောဝင်မှုဟာ ... သန့်သန့်စင်စင်ကလေးလိုပင် ...။ ဒါကို သဘောအကျကြီးကျပြီး ကားပြင်မပြီးနိုင်ခင် တစ်လျှောက်လုံး သူနှင့် ထိုင်ကာ စကားလက်ဆုံကျနေရခြင်း၌ ... သျှန္တီ အထူးတလည် ရင်ခုန်ကြည်နူးခဲ့ရတာကို မမေ့နိုင်ပေ။ အဲဒီရဲ့ နောက်မှာ တော့ သာမန်ကား လာပြင်သူများ ထက် ထူးပြီး ဖုန်းနံပါတ်ချင်း လဲကြ လှယ်ကြ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သျှန္တီ အိမ်ပြန်သွားပြီး ... နောက်ထပ် နှစ်ရက် အကြာမှာ တော့ ...သျှန္တီထံ သူက တယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့ပါသည်။ ။

"မသျှန္တီတင်လား၊ မော်တော်ကားကောင်းပါသလားလို့ ပါ ...၊ ရွှေကျားမင်း ဝပ်ရှော့ပ်ကပါ"

"ကားကောင်းပါတယ်၊ ခုပြောတာ ဘယ်သူပါလဲရှင်"

"ရွှေကျားမင်း ကိုယ်တိုင်ပါပဲ"

သူဟာ ... စကားသံမှာ ကိုက ... ညှို့ဓာတ်ပါနေတဲ့ ကုသိုလ်ထူးသူ တစ်ယောက်ပင်။ ရွှေကျားမင်း ကိုယ်တိုင်ပါပဲ ... ဆိုသည့် စကားက လေးမျှလောက်သည် ပင်လျှင် သျှန္တီနှလုံးသားကို နူးညံ့ခိုင်ခံ့သည့် ပိုးကြိုးမျှင်ကလေးလိုနှယ် ရစ်ပတ်သိမ်းကျုံးနိုင်ခဲ့တာပါ။ သူကပဲ စွမ်း လွန်းသလား ... သျှန္တီကပဲ အညှာလွယ်လွန်းသလား မခွဲခြားနိုင်တော့ပါ။

။

အညှာလွယ်သည် ဆိုရာမှာ လည်း ... နှလုံးသားက ရင်းနှီးကိုးစား လွယ်လွန်းမိတာကိုသာ ဆိုလိုပါသည် ။ အပြုအမူ အပြောအဆိုများအားဖြင့်တော့ ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့စေတာမျိုး သျှန္တီမှာ မရှိခဲ့ ။ သျှန္တီတို့ ... ရင်းနှီးမှု မြန်ဆန်ခဲ့သည် ။ နှစ်ဦးလုံးရင်ထဲမှာ ... ပေါက်ကွဲ ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်နေသော လောင်စာများ ပြည့်နှက်နေသည့် နှယ် ... မီး တောက်ကလေး တစ်တောက်စာလောက်ပဲ ကြံကြံဖန်ဖန် လိုအပ်တော့ တာ။

လျှပ်စီးပျက်သလို ချစ်ခြင်းလို့ ပဲဆိုရမလား။ လျှပ်တစ်ပြက်တွေ့လို က် ချစ်လိုက်မိကြပုံက အမှတ်မထင် မြန်ဆန်လွန်းပါသည် ။ စတွေ့ကြပြီး သုံးလအကြာမှာ ရွှေကျားမင်းက ချစ်ရေးဆိုကာ ... ချစ် ရေးဆိုပြီး ငါးလအကြာမှာ သျှန္တီက အဖြေပေးခဲ့ပါသည် ။ ရိုးရိုးသိကျွမ်း တဲ့ သုံးလ ... စဉ်းစားလေ့လာချိန် ငါးလ ... စုစုပေါင်းရှစ်လ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ပြီးမှ အဖြေပေးခဲ့တာ ဖြစ်သော်လည်း ... ထိုရှစ်လတာအတွင်း သူ့အပေါ် အပြစ်ဟူ၍ မြူမှုန်စာမျှမတွေ့နိုင်ခဲ့ခြင်းကတော့ ... အချစ်လွန် ကာ သျှန္တီ မျက်စေ့လျှမ်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။

ချစ်လွန်းအားကြီးသောအခါ ... ဘာကိုပဲတွေ့တွေ့ ချစ်စရာဖက်က

လှည့်ကာမြင်သည် ။ သူ့ရဲ့ ကြည့်ကောင်းလွန်းတဲ့ ရုပ်ရည်ခန္ဓာ ဟန်ပန်
မူရာတို့ ဟာ ... ချစ်လို့ ဝနိုင်စရာကို မရှိခဲ့။ လှုပ်ရှားမှုကလေးတစ်ခု၌ပင်
... အချစ်တွေ တဆတ်ဆတ်နှင့် သံလိုက်၌ ကပ်ပါသလို
ကပ်ငြိပါသွားတတ်တော့ရာ ... အပြစ်မြင်ဖို့ ရာအကြောင်း ဘယ်မှာ လ
ည်း ။ မကျေမနပ်ကလေး ဖြစ်ဖို့ ပင် အချိန်မရှိ။ ရွှေကျားမင်းကို သျှန္တီချစ်
သော အချစ်သည် အံ့ဩစရာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်
ခဲ့ပါသည် ။

ချစ်သူမဖြစ်ခင်ကရော ... ချစ်သူဖြစ်ပြီးနောက်မှာ ပါ ... အပြစ်ရှာ
သော မျက်စေ့နှင့် ကြည့်မိဖို့ ဝေးလို့ အချစ်မျက်စိဖြင့်ပင် ကြည့်လို့ ဝ
သေးတာမဟုတ်လေရာ ... ဘာဆိုဘာမှ အပြစ်မြင်စရာ မတွေ့တာဟာ
လည်း မဆန်းဘူးပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဘယ်သူတစ်ယောက်နှင့် မှ မတူသော
တိမ်းမူးဖွယ် အပြောအဆို အလှုပ်အရှားတို့ အကြားမှာ မျက်စေ့သူငယ်နှ
င့် ချစ်ဖို့ တစ်ခုလောက်သာ ခေါင်းထဲ သတိတရ ကျန်ရစ်ကာ လွန်လူး
ရောပါနေခဲ့တာ။

အခုပြဿနာဟာ ... သျှန္တီတင်နှင့် ရွှေကျားမင်းတို့ အကြားမှ ပထမ
ဦးဆုံးသော ပြဿနာပင်။ ပထမဦးဆုံးပြဿနာဆို ... ဆိုသလောက်ပင်
သျှန္တီတင်ကို အထိလည်း နာစေသည် ။ မမျှော်လင့်ဘဲ အရှိုက်ကို
အလဲထိုးပစ်လိုက်တာမျိုး ဖြစ်သည် ။ သတိလက်လွတ် အမောဆိုကာ
သေမတတ် ခံစားခဲ့ရပါပြီ။ ဤမျှ အရူးအမူးချစ်နေမိ ချစ်ခဲ့မိသည့် ယော
ကျားကို တစ်ခုလပ်ဆိုတာ တစ်ပြစ်ကြောင့် အဆက်ဖြတ် မပစ်ရက်သ
လို ... ဤတစ်ခုလပ်ဆိုသည့် အချက်ကြီးကကိုပဲ ရင်ထဲကို
အဖုအထစ်ကြီး တစ်ခုအဖြစ် ဝင်နေခဲ့ပြီ။

ပိုပြီးဆိုးတာက သူ့ရဲ့ ဖုံးကွယ်ခဲ့မှုပေါ့။

ကောက်ချက်ချရလျှင် ကိုကိုဟာ ... လိုချင်တာ တစ်ခုကိုရဖို့ အတွက် ... မရိုးသား မဖြောင့်မတ်သည့် စိတ်ကို အလွယ်တကူ မွေးရဲသူပဲ။ သာမန် ... ပညာတတ် ဦးနှောက်ရှိသူ တစ်ယောက်အဖို့ ပင် ... ဤကိစ္စကြီးကို ... ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်နိုင်လောက်ပါသည်။ ဖုံးကွယ်ထားဖို့ စဉ်းစားကြစည်သည် ဆိုလျှင် ဒါဟာ ကလေးအသိဉာဏ်ပဲ။

သူကတော့ ပြောမထွက်လို့ ... သူများ ဆီက သိရမှ ဝန်ခံဖို့ ... ဆိုသည့် ဖက်က လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ သျှန္ဒီတင်သည် မျက်စေ့စုံမှိတ်ကာ ဆင်ကန်းတောတိုး ချစ်မိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဆင်ကန်းတောတိုး ဦးနှောက် အတွေးအခေါ်မျိုးတော့မဟုတ်။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်ထားခြင်းမှာ လိမ်လည်ခြင်း တစ်လီမည်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ကိစ္စမျိုးမှာ လိမ်ညာလျှို့ဝှက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ တစ်ယောက်ဟာ ... တခြားကိစ္စပေါင်းများစွာ၌ ရော ဖြောင့်မတ်ပါဦးမည်လားဆိုတာ သံသယဝင်စရာပဲ ဖြစ်သည်။

အချစ်ကြီးချစ်ရသော ရွှေကျားမင်းရဲ့ အပြောအဆို အပြုအမူ ... လှုပ်ရှားနေထိုင်မှု အားလုံးတို့ ကို ... ခုချိန်ကစပြီး မျက်စေ့ဒေါက်ထောက်ကာ ... သျှန္ဒီ စောင့်ကြည့်ရတော့မှာ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ဖေဖေနှင့် မေမေရဲ့ ဆန္ဒလည်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသဘောထားကတော့ ... ရှေ့မှာ ဒီလိုမရိုးဖြောင့်မှုမျိုး ထပ်မံတွေ့လာရနိုးနိုးဟု ... သံသယ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ဖြစ်သည်။

သျှန္ဒီအဖို့ ကတော့ ... ရှေ့မှာ ဘာအမှားအယွင်း ဘာဖုံးကွယ်မှု၊ ဘာမရိုးဖြောင့်မှုမှ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခုတည်းဟာသာ ... သျှန္ဒီအချစ်ကို မရမှာ စိုးရိမ်သော သူရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လျှို့ဝှက်မှု တစ်ခုတည်း

သော ဖုံးကွယ်မှု၊ တစ်ခုတည်းသော ပြစ်ချက်ဖြစ်မှာ ပါ ... ရယ်လို့ တိတ်တဆိတ် ဆန္ဒပြုကာ ... ဒါကို သက်သေပြနိုင်ဖို့ စောင့်ကြည့်ရမှာ မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ထံမှာ ဘာအပြစ်အနာအဆာမှ ထပ်မံမတွေ့လိုခြင်းသည် ဖေဖေတို့ ထံ၌ သူ့သိက္ခာမကျဆင်းစေလိုတာကြောင့် သာ ဖြစ်သည်။

သျှန္ဒီရဲ့ ရင်နာရခြင်း ... ကြေကွဲရခြင်း ... မခံရပ်နိုင်ခြင်းတို့ မှာ သူဟာသူ သတ်သတ်ဖြစ်ကာ ရွှေကျားမင်းအပေါ် မုန်းတီးစိတ်ပျက် အထင်သေးနိုင်ဖို့ အတွက်တော့ အလှမ်းဝေးနေသေးတာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ ကိုယ့်အပေါ် လိမ်ညာဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူ တစ်ယောက်ဆိုတာကို လက်ခံထားပါလျက် သူ ဒီလိုကြိုးစားခဲ့ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းရင်းကြောင့် ခွင့်လွှတ်ပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့တာဟာ ... မိမိကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်လည် စိတ်ပျက်ဖို့ ရာ ကောင်းနေပါပြီ။

ဘာကြောင့် များ ဒီထက်စောစော ... သူ့အတွက် ပထမဆုံးအဖြစ်နှင့် မပတ်သက် မဆုံဆည်းခဲ့ရပါလိမ့်ဟု ... ကံကြမ္မာကိုလည်း အပြစ်ပုံချကာ ... စိတ်အနာကြီး နာကြည်းမိခဲ့ပြန်လေသည်။

ဒီနေ့ဟာ ... သမီးလေးကို ပထမဆုံး ကျောင်းအပ်ခဲ့ရသည့် ကျောင်းစဖွင့်ရက် ဖြစ်သည့် အတွက် ... ရုံးခန်းကို သမီးလေးကျောင်းပို့ပြီးမှ ပဲလာခဲ့ရသည်။ နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သည့် အတွက် နော်ဇာခိုင်က ... ကားကို ကမန်းကတန်း မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ တပည့်မလေးတစ်ယောက်က ... ဒီနေ့ မြို့နယ်တရားရုံးမှာ ရုံးချိန်းတစ်ခုရှိသည်။ အဲဒီအတွက် ... နည်းနည်း တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကာ အထောက်အကူ အချက်အလက်တို့ ကို မသွားခင် နည်းနည်းပါးပါး နွှေးပေးလိုက်ချင်သေးသည်။

တပည့်မလေးက ... အတွေ့အကြုံ နည်းသေးသဖြင့် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်မှု ရှိနေသေးသည်။ ဒီမနက် ... သမီးကို ကျောင်းအရင်ပို့ရမည်

ဆိုတာ မနေ့ကသိကတည်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့ကလေး အားငယ်နေတာ။

နော်ဇာခိုင်က ... မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံလမ်းထဲ ကားကိုချိုး ကွေ့ချလိုက်ပြီးလျှင် ... သူမရဲ့ ရုံးခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးလောက်က တိုက်ခန်းရှေ့ ရောက်လာပါသည်။ ဒီတိုက်ခန်းရှေ့ရဲ့ ကားရပ်စရာနေရာကို သူမက လပေးနှင့် ဝယ်ထားသဖြင့် ကားရပ်ရခက်မှုကို မကြုံတွေ့ရနိုင်ပါ။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုခုရှိသော တိုက်ခန်းရှေ့တွေက ဘယ်တော့မှ မအားတတ်။ ရှားရှားပါးပါး ... ဒီနေရာကလေးကို အဆက်အသွယ်ရကာ ဝယ်ထားနိုင်သဖြင့် ကားရပ်စရာရနေတတ်တာ တော်ပါသေးသည်။

ထိုနေရာထဲ ကားကို ဘက်ဂ်ဆုတ်ဝင်ဖို့ နော်ဇာခိုင် ပြင်ဆင်ကာ ခေါင်းထွက်ကြည့်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ဒီလမ်းထဲက ကားတွေကိစ္စအတွက် တစ်လမ်းလုံး စုပေါင်းပိုက်ဆံပေးထားရသည့် အလုပ်သမားလေးက အပြေးရောက်လာကာ ... ထိုတိုက်ခန်းရှေ့၌ နေရာဦးထားသော ခေါက်ကုလားထိုင်နှစ်လုံးနှင့် ဝါးလုံးတန်းတစ်ခုကို အဆင်သင့် ဆွဲယူသိမ်းသွားလိုက်ကာ ကားဝင်ဖို့ ရာ အဆင်သင့် လုပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

နော်ဇာခိုင်က ကားကို သက်သောင့်သက်သာပင် ဘက်ဂ်ဆုတ်ဝင်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ဖက်က မှန်ကိုတင်၊ နောက်ခုံပေါ်တင်ထားသည့် သူမရဲ့ ဘရိတ်ကွေ့စစ်အညိုရောင်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် ... ဟိုဖက်က တံခါးချပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

"ဟဲ့ ... ကိုတူးရေ ... နေပူလာရင် ... မှန်ကို အုပ်ထားပေးဖို့ မမေ့စမ်းပါနဲ့ ဟာ ...၊ မနေ့ကများ အလား ... ကျွတ်ထွက်သွားသလား ထင်မိတယ်"

သူ့ကို ... မှန်တင်တာကအစ ကူညီပေးတတ်မြဲ ကောင်လေးမို့ ခုလ

ညင်း ပဲ ဟိုဖက်တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ မှန်တင်လိုက်တာကို မော့၍ ပင် မကြည့်ဘဲ တရင်းတနှီးလှမ်းပြောကာ နောက်ခန်းမှ ဘရိမ်ကေ့စ်ယူပြီး ပြန်အလှည့် ... ဘေးခုံပေါ်တစ်စုံတစ်ယောက် ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် အံ့ဩစိတ်တိုသွားပါသည်။ ။ ကိုတူးဆိုတဲ့ အလုပ်သမားကောင်လေးအဖို့ သူမနဲ့ ဘေး မတော်တဆ ချော်လဲကျတာကလွဲလျှင် ထိုင်ချခွင့်မရှိ။

"ဟေး ... မင်းဘာလုပ်တာလဲ"

နော်ဇာခိုင်က ... နေကာမျက်မှန်ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် ..."

နော်ဇာခိုင်ရဲ့ ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများမှာ ပို၍ ပင် ပြူးကျယ်သွားပါသည်။ ။ မှန်တွေ အလုံတင်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်ရာ ... နေရောင်မဝင်လှတော့ဘဲ ခပ်ပိန်းပိန်း မှောင်ရိပ်ကျသွားသော ကားထဲ၌ သူ့မျက်နှာကိုတော့ နော်ဇာခိုင်က သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်ပါသေးသည်။ ။ အသည်းစွဲ ချစ်ခဲ့ရဖူးပြီး ... အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ လင်နဲ့ မယားအဖြစ် အရင်းနှီးဆုံး ပတ်သက်မှုနှင့် သုံးနှစ်တာကြီးများ တောင် အတူနေခဲ့သော ယောက်ျား။ မသဲကွဲစရာလား။

သူ့ကို မှောင်ရိပ်ကြီးထဲမှ လုံးလုံးမမြင်ရဘူး ဆိုလျှင်ပင် သူ့ရဲ့ သင်းပျံ့သော ခပ်ပြင်းပြင်းကိုယ်နံ့ကို ခုထက်ထိပင် နော်ဇာခိုင် မှတ်မိနေတုန်းပါ။ အခုထက်ထိအောင်လည်း ... အချို့သော ... သူ့ကို သတိရသည့် နေ့များ ညများမှာ သူ့ရဲ့ ထူးခြားယစ်မူးဖွယ် ... အဲဒီကိုယ်ရနံ့ကလေးကို တစ်နေရာရာကရလိုက်သလို ... စိတ်မှာ ယုံမှားသတိလက်လွတ် ဖြစ်မိတုန်းမဟုတ်လား။

နော်ဇာခိုင်သည် ... သူမရဲ့ နံဘေးခုံမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်ထိုင်ပြီး ...

သူမကို အေးတိအေးစက် ပြုံးကာကြည့်နေသာ ရွှေကျားမင်းကို ... အတန်ကြာအောင်ပင် မျက်လုံးဝိုင်းကာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ။ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့တာမို့ ကြောင်အ၍ နေသည်။ ။ ကွဲခဲ့ကြပြီးတာပင် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီသုံးနှစ်ကြားထဲမှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ခပ်လျှမ်းလှမ်း မြင်တာပင် လေးငါးခါထက် မပိုပါ။ ဤကဲ့သို့ သူမအနား သူ တမင်တကာ တကူးတက လာတာမျိုးကိုတော့ တစ်ကြိမ်မှ ကို ရင်မဆိုင်ရဖူးသေးပါ။

"ရှင် ... ရှင် ..."

အတန်ကြာမှ ပင် ... နော်ဇာခိုင်ထံမှ အသံထွက်လာသည်။ ။

မြင်မြင်ချင်း၌ သူဘာလာလုပ်ပါလိမ့်ဟု ထိတ်ခနဲခုန်ကာ တုန်ရီသွားသော နှလုံးသားက သူ့အပေါ် နော်ဇာခိုင် မရိုးသားနိုင်သေးတာကို သက်သေပြနေပါသည်။ ။ သူ့ကို မုန်းတီးသည် အထင်သေးသည် ဆိုပေမယ့် သူဟာ ခုချိန်ထိ နော်ဇာခိုင်အပေါ် တိုက်ရိုက်မှားယွင်းကျူးလွန်သော အပြစ် မရှိဖူးသေးတာမို့ စိတ်၌ နာကျင်မှုမရှိနိုင်ခဲ့ပါ။ သူနှင့် ကြုံရတိုင်း ရင်ခုန်ဆဲတည်း။

သူ့အပေါ် မရိုးသားနိုင်သေး ... ဆိုပေမယ့် အခုနေ သူနှင့် ပြန်လည် လက်ထပ်ကြဖို့ များ ရွှေကျားမင်းဖက်က တောင်းဆိုလာခဲ့လျှင်ပင် နောင်ဇာခိုင် လက်မခံနိုင်ပါ။ နော်ဇာခိုင်လို ပညာတတ်မိန်းမ ပညာနှင့် အောင်မြင်သော မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ရွှေကျားမင်းလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အကြောင်းသိလျှင် ... ဘယ်နည်းနှင့် မှ ခင်ပွန်းအဖြစ် တလေးတစားနေရာ မထားနိုင်ပါတကား။ ကိုယ့်ရဲ့ ခင်ပွန်းသည် အဖြစ် ဂုဏ်မယူနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ... ရင်မခုန်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ပြုစားနိုင်သည် ကား ဤယောက်ျားရဲ့ အစွမ်းပင်တည်း။

"နေကောင်းတယ်နော် ..."

ရွှေကျားမင်းမျက်နှာပေါ်မှာ ... နော်ဇာခိုင့်အပေါ် မကျေမနပ် မနှစ်မြို့ခြင်းများ အထင်းသား ပေါ်နေပါလျက် ပြုံးနေနိုင်သေးကာ လေ သံဌ် လည်း ဒေါသမပါပါ။ တိုးတိုးသိပ်သိပ်နှင့် ဟိုးဝမ်းခေါင်းထဲမှ လှိုက် တက်လာသည့် အေးမြစိမ့်ခဲမတတ် လေသံဖြစ်သည်။

"နေကောင်းပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက ... ဒီနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုပုံစံနဲ့ အာလာပသလ္လာပပြောရမယ့် သူမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ သားအမိ နေကောင်းကြသလား တကယ်ပဲသိချင်ရင် ... ရုံးခန်းထဲမှာ ဣန္ဒြေရရ လည်း လာမေးလို့ ရတယ်"

"မင်းရဲ့ ရုံးခန်းထဲကို မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်း လာသွားတယ်ဆိုတဲ့ သ တင်းစကားမျိုး အဖြစ်မခံချင်လို့ ပေါ့၊ မင်းရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲ ... အများကြီး အကွက်မြင်တတ်မှာ ပါ"

နော်ဇာခိုင့်က အောင့်သက်သက် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

"အင်းလေ ...၊ ရှင် ... ကျွန်မဆီလာတာ ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ အ ထူးသဖြင့် ရှင် သတင်းမရောက်စေချင်တဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ဖက်မှာ ပိုထိန်းသိမ်းရမှာ ပေါ့"

နော်ဇာခိုင့်က ... ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြင်ဆင်ကာ

"ဒါပဲလား၊ ကျွန်မအလုပ်ရှိသေးတယ် ...၊ ဒီမှာ အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး၊ ခုတောင်မှ နောက်ကျနေပြီ"

ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းဖို့ လှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ရွှေကျားမင်းက နော်ဇာခိုင့်ကိုကျော်ကာ သူမဖက်က တံခါးကို ပြန်ဆွဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်

"အသာနေစမ်းပါ ...၊ နေကောင်းလားမေးဖို့ တစ်ခုတည်းနဲ့ မင်းကို လာတွေ့မယ် ထင်လို့ လား"

နော်ဇာခိုင်သည် အတော်ဒေါသထွက်လာကာ

"ကျွန်မ အချိန်မရှိဘူး ... ရှင်ဘာကိစ္စလဲ၊ အခုပြောရင်ပြော ... မပြောရင် ပြန်၊ ဘာမှ အချိန်တွေ လျှောက်ဆွဲမနေနဲ့ "

"ပြောမှာ ပေါ့ ...၊ ပြောဖို့ လာတာပဲ၊ ငါလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်"

နော်ဇာခိုင်က မဖြေဘဲ ... ဆက်ပြီးတော့သာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။

"အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဖက်က ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ ဝင်မလာ စေချင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ ... တားလားဆီးလား ပိတ်လားပင် လား ... ကဖျက်ယဖျက် ဘာမှ ဝင်မလုပ်စေချင်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေမှာ ... အဲဒီလိုရိုးလ်မျိုးယူလိုက်ရင် မင်းဘယ် လောက် အောက်သွားသလဲဆိုတာ မင်းနားလည်မှာ ပါ"

ချောမောနုသန့်သော ဤရုပ်ဤရည် ဤနှုတ်များမှ ထွက်ကျလာ သောစကားဟု ယုံဖို့ ပင် ခက်ပါသည် ။ သို့သော် နော်ဇာခိုင်သည် ဤရုပ် ဖြောင့်ဖြောင့် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို အတော်ကြီးသိခဲ့ပြီး ဖြစ်ရ ကား မအံ့ဩတော့ပါ။ သူဟာ ချစ်လုံးလုံး မုန်းလျားလျား ... သူ့စိတ်ဟာ သူ့ကိုယ်ကို ထင်သလိုစေစားကာ အချိန်မရွေး အပြောင်းအလဲ မြန်တတ် တာပဲ။

"ကျွန်မနားလည်တယ် ...၊ ကုန်းတိုက်တာဟာ အောက်တန်းကျမှန်း ကျွန်မသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မက စတင်ပြီး ကုန်းတိုက်တာ ... ကဖျက်ယဖျက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ဖက်က ဒီလိုလုပ်ဖို့ တောင်းဆိုလာရ

င်တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ တစ်အချက် ... ဦးဘတင်က ကျွန်မအလုပ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး ...၊ နှစ်အချက် ... မိန်းမချင်း ရိုင်းပင်းရပ်တည်ဖို့ ကျွန်မဆန္ဒရှိတယ်၊ သျှန္ဒီတင်က အလို မရှိရင် ကျွန်မ သူ့ကို မျက်နှာချင်း တောင် သွားမဆိုင်ဘူး၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ သူက လိုလိုလားလား တောင်းဆိုလာရင် ကျွန်မ သိသလောက် ရှင့်အကြောင်းကို ပြောပြရမှာ ပေါ့ ...၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကောင်း အဆိုးကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ မသိရခင်နဲ့ ... လုံးစေ့ပတ်စေ့ ... လုံလုံလောက်လောက် သိရပြီးတဲ့ နောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချင်း အများကြီး ကွာခြားသွားနိုင်တယ် ...၊ သျှန္ဒီတင်ဟာ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားမှာ စိုးလို့ မေးလား မြန်းလားလုပ်လာရင် ကျွန်မဟာ ... ပြောပြရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် ...၊ ချောက်ထဲကျဖူးပြီးသား လူတစ်ယောက်ဟာ ... ချောက်ထဲကျအံ့လုဆဲဆဲ လူတစ်ယောက်ကို ... ဒါဟာချောက်ကြီးပါဆိုတာ သတိပေးပြောပြဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်၊ ဒါ ... လူပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်တာဝန်ပဲ ..."

ရွှေကျားမင်းသည် ... နော်ဇာခိုင်ကို အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာတာ မှန်သော်လည်း ... ဒေါသအမျက်ကို ဘယ်သောအခါမှ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ပြတတ်သော စရိုက်ရှိသူမဟုတ်လေရာ ... ပြုံးသက်သက်နှင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းကလေး ခါယမ်းလိုက်ပါသည်။ ။

"မင်း ... ဦးဘတင်ရဲ့ အလုပ်က ထွက်လိုက်ပါ ...၊ ဦးဘတင်အလုပ်က ထွက်လိုက်လို့ လည်း ငတ်ပြတ်မသွားပါဘူး၊ သူနဲ့ အဆက်အစပ် ဆက်ရှိမနေနဲ့ တော့ပေါ့"

"ဘာမှ ထွက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး"

"ဦးဘတင်အလုပ်က ထွက်လိုက်ပါ"

ရွှေကျားမင်းက အံ့ကြိတ်ကာ တစ်လုံးချင်း ထပ်ပြောသည်။ ။

"မထွက်နိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကိုရွှေကျားမင်း၊ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ အကျပ်ကိုင်ခြင်း၊ နှုတ်ပိတ်ခြင်း ... ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်မိစေနဲ့ "

"ဒါပေါ့၊ ဥပဒေသမားကြီးအတွက် ... ပြစ်မှုတစ်ခု မြောက်သွားဖို့ လွယ်ပါတယ် ... ဟုတ်လား၊ အေး မင်းဆီမှာ ... ငါဘာပြစ်မှုမှ မမြောက်အောင် နေမယ် ...၊ ငါ့အပေါ်လည်း မင်း ဘာပြစ်မှုမှ မမြောက်ပါစေနဲ့ ၊ ငါ့အပေါ် ဘာပြစ်မှုမှ မကျူးလွန်မိပါစေနဲ့ ၊ ငါ ဒါကို သတိပေးဖို့ လာတာ ...၊ သျှန္ဒီတင်နဲ့ ဝေးဝေးနေပါ နော်ဇာခိုင် ...၊ ဒါပဲ ..."

လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်ကာ ထောင်ထားသော
လက်ညှိုးတစ်ချောင်း၏ သတိပေးမှုကို နော်ဇာခိုင် ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ကျောက်သားတိုင်တစ်တိုင်လို မာကျောခိုင်မတ်နေသည့် ဤလက်ချောင်းကလေးကို နော်ဇာခိုင်က ... တကယ်ပဲ လန့်ပါသေးသည် ။ ဤလက်ညှိုးကလေး တဆတ်ဆတ်ထောင်လှုပ်ကာ ... ‘မင်းကြပ်ကြပ်သတိထား’လို့ ... သူ သတိပေးခဲ့ဖူးတာပဲ။

"နေပါဦး ... ဒီလောက်ထိ ရှင်သတိပေးနေရအောင် ရှင်လိုလူတစ်ယောက်က ... သျှန္ဒီတင်ကို ဆုံးရှုံးရမှာ ဒီလောက်ပဲ ကြောက်နေသလား"

"ရှင်လိုလူဆိုတာ ဘာလဲ ..."

"ရှင်လို အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့"

"အသည်းနှလုံး ရှိပါတယ် ...၊ ငါ့အသည်းနှလုံး အသေအချာ အလုပ်မလုပ်သေးတာသာ ရှိတယ် ...၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးရှိတာကတော့ အသေအချာပဲ၊ အခု ... သူအလုပ်လုပ်ပါပြီ ...၊ ဟုတ်တယ် နော်ဇာခိုင် ...၊ သျှန္ဒီကို ဆုံးရှုံးရမှာ ငါကြောက်တယ် ...၊ ငါ့သျှန္ဒီကို အဆုံးရှုံး

မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ ... သျှန္ဒီကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို သတိပေးနေတာပါ။ အင်းလေ ... သတိပေးနေတာလို့ မယူဆပါနဲ့ တော့ ...၊ ကိုယ် ... တောင်းပန်ပါတယ် နော်ဇာ ..."

နော်ဇာခိုင်သည် အံ့သြဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ ... ရွှေကျားမင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေသည်။ ။ တောင်းပန်တာပါ ... တဲ့ ။ နော်ဇာခိုင်နှလုံးသားထဲမှာ ... တစ်ကြိမ် သူခြေချရောက်ရှိပြီးတဲ့ နောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်ထွက် မသွားတော့ဘဲ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲနေရာယူခဲ့တဲ့ ... စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး ... တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူ ... သူက သူမမဟုတ်သည့် တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်မိပြီဆိုပဲ။

"အချစ်ဆိုတာဟာ ... လူတစ်ယောက်ဘဝမှာ ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါတယ်၊ အဲဒီလူကို ဘယ်လောက်ထိ တုန်လှုပ်စေတယ် ... ဆိုတာ ... မင်းလည်း သိမှာ ပါ နော်ဇာခိုင်"

ရွှေကျားမင်းမျက်နှာဟာ ညို့မှိုင်းနေသည်။ ။ ချောမောခန့်ညားသော သူ့မျက်နှာပေါ်၌ မျက်လုံးများ ရီဝေနေသည် မှာ ... ဘာနှင့် နှိုင်းပြရမည် မသိလောက်အောင် ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။ ။

"ကိုယ် ... သျှန္ဒီကို လက်လွှတ်ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေမိပါတယ် ...၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်တာပါ ...၊ သူ့ကိုယ်ကို ထားပစ်ခဲ့ရစ်နိုင်အောင် စိတ်ပျက်သွားစေမယ့် စကားမျိုး ဘယ်တော့မှ သူ့ကိုမပြောမိပါစေနဲ့ ၊ သူ ကိုယ့်နားကထွက်သွားအောင် လုပ်မိရင်လည်း အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်ရန်သူအစစ်ပဲ"

"အော် ... ရှင်က ... သူ့ကို တကယ်ကို ချစ်နေပြီပဲ"

"ဟုတ်တယ် ...၊ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်"

ရွှေကျားမင်းက ... စီးကရက်ထုတ်ကာ မီးညှိလိုက်ပါသည်။ သူ့စီးကရက်သောက်ပုံဟာ ... အရင်လိုပဲ ကြည့်ကောင်းနေတုန်းပင်။ သို့သော် မှန်အလုံပိတ်ထားသော ကားထဲမှ ... နော်ဇာခိုင်က ... သူမဘေးဖက်က မှန်ကို အနည်းငယ် လျှော့ချလိုက်ရပါသည်။

"ကဲ ... ရှင် ... မသွားသေးဘူးလား၊ ကျွန်မအချိန်တွေ အများကြီးပဲ ပုပ်သွားပြီ"

"ကိုယ်ပြောတာတွေ သဘောပေါက်ပြီဆိုရင် သွားတော့မှာ ပါ"

"သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုအကြံပေးချင်သေးတယ် ...၊ ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်တန်ဖိုးထားပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွက် ရည်ရွယ်မယ် ဆိုရင်တော့ ... အဲဒီမိန်းမကို ရှင်နဲ့ ပတ်သက်သမျှ အားလုံး အမှန်အတိုင်း သိခွင့်ပေးရလိမ့်မယ် ...၊ ရှင်ကို သူ ... အမှန်အတိုင်း သိရမှ ရှင်အပေါ် အမှန်တကယ်ချစ်နိုင်မယ် ...၊ ရှင်ဖုံးကွယ်ထားတာတွေအပေါ် ... အဟုတ်ထင်ချစ်မိခဲ့ရင် ... ရှင်အကြောင်း အမှန်တွေပေါ်လာတဲ့ အခါ ... သူ့အချစ်ဟာ ... ပြောင်းလဲသွားမှာ ပဲ ...၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လျှို့ဝှက်မှုထားပြီး ဆက်ဆံ ပတ်သက်တာဟာ ဒီမိန်းမကို ဖော်ကားတာပဲ"

ရွှေကျားမင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ လက်မခံနိုင်ပုံ အမူအရာပြသည်။

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"ဘာဆိုလို့လဲ ဆိုတာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ...၊ ရှင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ညာပြောရင် ရှင် သဘောကျမလား"

"သူ့ဘာကြောင့် ညာသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းလည်း ရှိဦးမှာ ပေါ့"

...၊ သူ့ဖက်မှာ မညာမဖြစ် ဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားတစ်ခုနဲ့ ဆိုရင် သူ
ညာတာကို နားလည်ပေးရမယ်"

"ရှင်စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ... ဘယ်သူမှ ကိုယ့်အ
ပေါ် မရိုးဖြောင့်သူကို သဘောမကျနိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူ
ဟာ ကိုယ့်အပေါ် မရိုးဖြောင့်ဘူးဆိုရင် ... ပိုပြီး သဘောမကျသေးတယ်
...၊ ရှင် ... ကျွန်မကို ခုလိုလာနှုတ်ပိတ်နေမယ့်အစား ... သူ့ကို အမှန်အ
တိုင်း အားလုံး အသိပေးသင့်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ ... ပညာမတ
တ်တာ ... အောက်ခြေကလာတာ ... ဒါတွေဟာ ဘာမှ ရှက်စရာတွေ မ
ဟုတ်ဘူး "

"တော်စမ်း ..."

ရွှေကျားမင်းမျက်နှာက ခက်ထန်လာကာ ကျားဟိန်းသလို ဟိန်း
ဟောက်လိုက်၏။

"ဒါတွေ ဘာမှ မြေလှန်နေစရာမလိုဘူး"

"ဖုံးကွယ်ထားလို့ ရတယ်ဆိုတာ ... အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုအ
ထိပဲ ကိုရွှေကျားမင်း၊ အဲဒီအတိုင်းအတာက လွန်မြောက်သွားရင် ပေါ်
လာမှာ ပဲ ...၊ သျှန္ဒီတင့်ကို အမှန်အတိုင်း အသိပေးပြီး သူ့အချစ်ကို ရယူ
ပါ ...၊ ရှင်တကယ်ပဲ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုရင်ပေါ့ ...၊ တစ်သက်လုံးအ
တွက် ရည်ရွယ်တယ် ဆိုရင်ပေါ့ ...၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ... သူ့ချစ်တဲ့
ယောက်ျားကို ... Heart to Heart အနက်ရှိုင်းဆုံး အနီးစပ်ဆုံး နှလုံး
သားချင်း နားလည်မြတ်နိုးချင်တယ်၊ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်မှု
မိမိအပေါ် မရိုးဖြောင့်မှုလောက် နာကြည်းစရာကောင်းတာ မိန်းမ တစ်
ယောက်ဘဝမှာ မရှိတော့ဘူး ...၊ ဒါကို ရှင် ... စဉ်းစားပါ"

ရွှေကျားမင်းက ... နော်ဇာခိုင်ကို စူးရှရှ စိုက်ကာ ကြည့်နေလေသ

ညီ။
